

Anuarul Colegiului Național “Unirea”

2011 - 2012
2012 - 2013

ANUARUL
COLEGIULUI NAȚIONAL
„UNIREA”
Brașov
2011-2012
2012 - 2013

Elaborat de:

- Prof. Gabriela Hurghiș – director
- Prof. Mihaela Ciobanu – director adjunct
- Prof. Ioan Halmaghi
- Prof. Sorin Cocoradă - machetare și copertă
- Camelia Dragotă – secretar șef

Brașov, 2014

Cuvântul Directorului

Încheierea anului școlar 2011-2012 a fost prilejul pentru o trecere în revistă rapidă a celor trăite de noi, cei din Colegiul Național „UNIREA”, Brașov. Evenimentele au fost numeroase și frumoase și au lăsat amintiri puternice în

memoria tuturor, iar în clipa când scriu aceste rânduri mă bucur din nou că am avut posibilitatea de a fi parte a a acestor întâmplări. Răsfoind paginile veți afla mai multe detalii despre viața școlii noastre pe parcursul unui an întreg: cursuri, concursuri, examene, acțiuni de voluntariat, spectacole, baluri, serbări.

Merită menționate însă aspecte abordate tangențial în anuar: evenimentele găzduite de Colegiu, colaborarea cu părinții, parteneriatele noastre.

Ca în fiecare an, timp de trei zile s-au desfășurat cursurile Școlii *de toamnă a profesorilor de spaniolă din România* și, pentru prima oară, participă din Republica Moldova. Deschiderea s-a făcut în Sala de Consiliu a Primăriei Brașov, iar evenimentul a fost onorat de prezența Domnului Primar al municipiului Brașov, George SCRIPCARU și de Ambasadorul Regatului Spaniei la București, Excelența Sa, Estanislao de Grandes PASCUAL. Domnul Ioan Stegaru ne-a oferit un ajutor substanțial în calitate de părinte.

Am fost extrem de bucuroși că **Olimpiada națională de Limbi clasice**, desfășurată în aprilie 2012, a putut avea loc în clădirea proaspăt renovată din Corpul B, un spațiu primitiv prin lumină, dimensiuni și albul stălucitor al pereților, chiar dacă o parte activităților din săptămâna « Școala **altfel** » a trebuit relocată.

Pentru că renovarea școlii trebuia să fie însoțită și de schimbarea mobilierului școlar și pentru că instituțiile bugetare nu l-au putut achiziționa,

părinții elevilor din Colegiu s-au implicat în număr mare în amenajarea sălilor de clasă. În corpul B sălile de clasă au fost dotate cu bănci și scaune noi, cu table și dulăpioare. În corpul A tot părinții au făcut zugrăveli, reparații, dar și dotări cu mobilier.

Le mulțumesc pe această cale părinților din clasa a IX-a B, bilingv engleză (în mod special doamnelor Liliana Enescu, Alexandra Doroș și domnilor Tudor Teodorescu, Dan Petrea, Ciprian Ștefănescu), a IX-a C, bilingv franceză (Enache), clasa a VI-a A, intensiv italiană, (), clasa a IX-a A, bilingv spaniolă, clasa a VI-a B, intensiv engleză (doamnelor Loredana Horeangă, Daniela Cordea și domnului Constantin Bejliu).

Mulțumiri speciale le adresez părinților clasei a VI-a B care au contribuit cu succes la programul săptămânii „Școala **altfel**”. Acești părinți constituie un colectiv minunat și pot fi un exemplu de bună practică în ceea ce privește relația cu școala pentru că au participat efectiv la proiectarea activităților și s-au implicat în desfășurarea lor.

Nu în ultimul rând îi mulțumesc domnului Gigi Anghel care a fost alături de școală și a contribuit la rezolvarea rapidă a unor probleme importante.

Colegiul Național UNIREA este perceput de întreaga comunitate brașoveană ca o instituție în care accentul este pus pe studierea limbilor moderne, lucru cât se poate de adevărat. Din acest motiv, în anul școlar 2011-2012 au continuat proiectele secțiilor bilingv franceză și bilingv spaniolă în vederea obținerii de către absolvenții claselor respective a diplomelor specifice. Paralel cu acestea am menținut statutul de centru de examen pentru obținerea certificatelor internaționale pentru limba franceză și limba spaniolă - DELF și DELE – și am încheiat un parteneriat pentru obținerea certificării ECL pentru limba engleză, favorizând astfel elevii să susțină examenele într-un mediu familiar. Tot în cadrul Colegiului a continuat pregătirea și examinarea pentru obținerea ECDL deoarece secolul XXI este și al informaticii, iar uniriștii trebuie să fie pregătiți pentru a-l străbate fără dificultăți.

Tot pe linia comunicării, organizația britanică *Projects Abroad* a oferit clasei a IX-a B posibilitatea de a include în cadrul orelor de limba engleză activități dramatice animate de voluntari englezi care au dezvoltat competențele de comunicare ale elevilor.

10 elevi ai Colegiului au fost parte a proiectului Asociației *Colors*. Ei au avut un schimb intercultural cu tineri francezi, câștigători ai unui concurs de cetățenie activă, dezvoltând activități nonformale pentru dezvoltarea deprinderilor de viață independentă.

Volumul *O poveste pentru mine*, apărut în prima ediție cvadrilingvă în

2007, și-a continuat dezvoltarea și, cu ocazia inaugurării Institutului Confucius din Brașov, eleva Yu Yng Huang (clasa a XI-a bilingv franceză) a terminat traducerea lui în limba chineză. Această colaborare este ilustrarea atitudinii interculturale, a cultivării respectului față de celălalt, de diversitate, valori pe care le promovează Colegiul Național UNIREA

Stimularea interesului elevilor pentru valorile culturale antice ca fundament al culturii și civilizației europene, descoperirea, prin călătorie, a unei lumi fascinante de care destinul nostru este legat, atât ca popor cât și ca limbă, favorizarea descoperirii unui patrimoniu cultural inegalabil au fost două dintre obiectivele Proiectului de parteneriat școlar *Drumul cărții de la Brașov la Roma*, desfășurat împreună cu alte două instituții membre ale Asociației Colegiilor Centenare : Colegiul Național « Dr. I. Meșotă » și Colegiul Național « Andrei Șaguna ».

Cu Asociația Împreună pentru dezvoltarea *comunității* – AIDC din Brașov a fost semnat un parteneriat pentru desfășurarea proiectului « **Promotorii patrimoniului Local** » care a conștientizat elevii asupra patrimoniului localității și i-a implicat în viața culturală a comunității.

Elevilor noștri nu le este străină preocuparea pentru protecția mediului în care trăim și implicarea lor în activitățile de ecologizare a stat la baza deciziei de a participa la *Programul mondial Eco-Schools*. Scopul acestui proiect nu este doar să obținem steagul verde al ecologiștilor, ci de a încuraja și dezvolta atitudini pozitive pentru colectarea selectivă a deșeurilor atât acasă cât și la școală și de a conștientiza tînăra generație de importanța fiecărui gest pe care îl face în menținerea unui mediu curat.

Deviza noastră - AMA SAPIENTIAM ne-a călăuzit în ceea ce am înfăptuit și am convingerea că am ilustrat semnificația fiecărei litere care compune numele școlii : **Unitate, Noblețe, Implicare, Respect, Educație, Armonie.**

prof. Gabriela HURGHÎȘ
Director

Innul Colegiului Național „Unirea”, Brașov

Rază de soare, rază de Tâmpă,
Pune-mi în cuget literă adâncă,
Semnul de carte, mirări de poet,
Și visele-mi de adolescent

Refren

*Unirea ne face unul din toți
Și nu-i anevoie drumul stelei pe bolți,
Ne pune în suflet starea de zbor,
Speranță aceluiași dor*

Refren

Foaie de minte, foaie de suflet,
Prinse-ntre rânduri, lacrimă și zâmbet;
Las reveria unei ferești
Și banca ce ne-a făcut colegi.

Refren

Vouă speranță, vouă profesori,
Luând aminte plinele-nțelesuri,
Redăm „Unirea” celor ce vin
Iar vouă izbândă și senin.

De acum istorie....

Principesa Elena

Liceul de fete „Principesa Elena“

Tabloul statistic

despre clasificățiunea elevelor de liceu, cari urmat regulat până la finele anului.

Clasa	Nota generală					Total
	foarte bine	Bine	Suficient	Nesuf. la 1 sau 2 obiecte	Repetente	
I. A	8	9	12	3	5	37
I. B	8	5	17	7	3	40
II. A	9	7	10	6	3	35
II. B	4	4	11	9	5	33
III.	1	5	10	12	4	32
IV.	9	1	6	4	—	20
V.	3	2	3	2	—	10
Total	42	33	69	43	20	207

Director : N. ORGHIDAN.

“din alte vremuri “

Lista directorilor până în anul 1948

Krlek Liber Etelka 1898 – 1918

Nicolae Orghidan 1918 – 1924

Eugenia Orghidan 1924 – 1929

Elena nestorescu 1929 – 1930

Natalia Popescu 1930 – 1941

Maria Ionescu 1941 – 1945

Carmen Moșoiu 1945 – 1946

Elena Georgescu 1946 – 1948* lista următorilor directori se găsește în anuarul Colegiului Național „Unirea”, 2012

Continuând cu expunerea unor fragmente din, de acum istoria liceului iată **lista șefilor de promoție** din perioada 1948 până în zilele noastre :

1948 – 1949	– Zineliu Gemma, XI-A- 9,61
1949 -1950	– Vintilă Doina, XI- A- 9,98
1950 – 1951	– Someșan Maria, XI-A - 9,80
– Socseiu Valentina, XI-B - 9,80
1951 – 1952	– Simonescu Constanța, XI-A - 10
1952 – 1953	– Pascu Maria, XI-B - 10
1953 -1954	– Cârstoiu Lisa, XI-A – 10
– Constantinescu Ana Maria, XI-B -10
1954 – 1955	– Goldstein Otilia, X-A -10
– Reinheimer Mariana, X-A – 10
– Focșa Lucia, X-B -10
– Fecioru Angela, X-C -10
1955 – 1956	– Ducșoru Ana, X-A -10
– Florea Daniela, X-A-10
– Iliescu Mariana,X-B-10
– Samoilă Aurica, X-B -10
– Vigheci Florentina, X-C -10
– Cornea Doina, X-D-10
– Stanciu Cristina, X- D-10
– Cârstea Bianca, X-E -10

- Gall Georgeta, X-E -10
- 1956 -1957 – Reinheimer Sandală, X-A -10
 - Dumitrescu Valeria, X-B -10
 - Pandelescu Elena Emilia, X-C -10
- 1957 – 1958 – Olteanu Cornelia, XI-B – 8,59
- 1958 – 1959 – Ohiu Cornelia, XI-B -9,79
- 1959 – 1960 – Grosu G. Radu, XI-D -10
- 1960 – 1961 – Tăcuț Cristina, XI-D -9,82
- 1961 – 1962 – Gurghiu Mariana, XI-C-9,91
- 1962 – 1963 – Dumitru Adrian, XI-B -10
- 1963 – 1964 – Dumitrescu G. Anca, XI-C -10
- 1964 – 1965 – Neagoe Rodica, XI-C- 9,95
- 1965 – 1966 – Cămărăscu Constantin, XI-D-9,67
- 1966 – 1967 – Dorobanțu I. Cristina, XI-D -9,77
- 1967 – 1968 – Lițu Alexandrina, XI-A-9,69
- 1968 – 1969 – Lițu Alexandrina, XII-A-9,98
- 1969 – 1970 – Purcărea I. Ileana, XII-C -9,82
- 1970 – 1971 – Ciumac G. Magda, XII-D – 9,51
- 1971 – 1972 – Drăghici Viorel, Anul 4 C – 9,62
- 1972 – 1973 – Nicolescu T. Cristina, Anul 4 A- 9,25
- 1973 – 1974 – Costache V. Maria, Anul 4 C – 9,67
- 1974 – 1975 – Scripcă D. Rodica Maria, Anul 4 A – 9,55
- 1975 – 1976 – Neacșu A. Aura, Anul4 B – 9,40
- 1976 – 1977 – Florescu C. Rodica, Anul 4 C – 9,43
- 1977 – 1978 – Bunghez V. Victor, XII-B – 9,78
- 1978 – 1979 – Beleiu C. Marioara, XII-C – 9,56
- 1979 – 1980 – Tănase L. Florența, XII-A – 9,80
- 1980 – 1981 – Antal Peter, XII-D – 9,76
- 1981 – 1982 – Huszar S. Hajnalka, XII-B -9,87
- 1982 – 1983 - Miklos S. Melania, XII-B – 8,92
- 1983 – 1984 – Cot M. Crina, XII-B – 8,87
- 1984 – 1985 – Hăsmășan I. Lăcrămioara, XII-D – 8,70
- 1985 – 1986 – Itu I Mircea Ioan, XII-A – 9,00

1986 – 1987 – Ghițoc T. Simona Ioana, XII-A – 9,52
1987 – 1988 – Ghisculescu Carmen, XII-A – 9,06
1988 – 1989 – Cocisma M. Mihaela Georgeta, XII-A – 9,19
1989 – 1990 – Veștemean D. Adelina, XII-A – 9,72
1990 – 1991 – Baciu A. Sidonia Maria, XII-C – 9,31
1991 – 1992 – Boeriu C. Cornelia, XII-C -9,78
1992 – 1993 – Părnuță G. Andreea, XII-E, 9,73
1993 – 1994 – Constantinescu G. Diana, XII-D – 9,64
1994 – 1995 – Ianoși I. Ioana Monica, XII-F – 9,64
1995 – 1996 – Boznea G. Alina Genie, XII-E, 9,51
1996 – 1997 – Sandu Manuela Maria, XII-D – 9,73
1997 – 1998 – Lițu Gîrboviceanu Alexandrina Victoria, XII-F – 9,95
1998 – 1999 – Nechita Monica Diana, XII-B – 9,97
1999 – 2000 – Brașoveanu Rozina Cristina, XII-A – 9,59
2000 – 2001 – Maftei Z. Roxana, XII-C -9,82
2001 - 2002 – Dobrescu C. Florentina, XII-A – 9,84
2002 – 2003 – Săndulache G. Simona, XII-I – 9,71
2003 – 2004 – Bujder V. Irina, XII-D – 9,95
2004 – 2005 – Burlacu I.M. Mihaela, XII-I – 9,96
2005 – 2006 – Chiper V. Maria, XII-F – 9,96
2006 – 2007 – Cățeanu Aneta, XII-D – 9,71
2007 – 2008 – Pădure Carmen Diana, XII-C – 9,63
2008 – 2009 – Văsi Andreea Carmen, XII-D, 9,69
2009 – 2010 – Kozma Annamaria, XII-C – 9,80
2010 – 2011 – Leucă Florin, XII- B – 9,81
2011 – 2012 – Lovenbergel Renata, XII-C – 9,73
2012 – 2013 – Vlad Alexandru, XII-D – 9,78

Liceenii de la „Unirea” sărbătoresc Unirea

Sala Festivă a Colegiului Național „Unirea” a găzduit ieri festivitatea de lansare a Anuarului Colegiului și a revistei colegiului, intitulată „Alpha”. Manifestările de ieri sunt înscrise în calendarul mai larg al aniversării, în această toamnă, a **115** ani de la înființarea colegiului și a zilei Micii Uniri, **24 Ianuarie 1859**. *„Dorim să dedicăm întregul an 2012 aniversării celor 115 ani de la înființarea acestei școli, toate manifestările pe care le vom organiza în această perioadă fiind dedicate acestui eveniment de seamă în viața școlii noastre. Lansăm astăzi anuarul școlii, anuar care reflectă activitatea profesorilor și elevilor din anul școlar 2010-2011. Doar școlile prestigioase, printre care cu mândrie se numără și Colegiul Național „Unirea”, se pot lăuda cu editarea unui anuar. Avem o datorie față de trecut, față de înaintașii noștri care au editat astfel de anuare, să o facem și noi pentru a reflecta activitatea de azi a școlii. Lansăm astăzi și revista <<Alpha>> în paginile căreia sunt publicate, în special, lucrări scrise de elevii colegiului”, a spus Gabriela Hughis, directorul Colegiului “Unirea”.* Manifestările dedicate “Zilelor Colegiului” vor continua și astăzi, când, de la 8,30 , se va desfășura o sesiune de comunicări științifice precum și concursuri gen “cine știe câștigă” pe teme de interes pentru elevi. De la ora 12,00 , elevii și profesorii se vor aduna în curtea colegiului pentru a se prinde cu toții în Hora Unirii, după care, o jumătate de oră mai târziu, la Centrul Cultural “Reduta” se va desfășura un spectacol pregătit pentru a marca ziua de 24 ianuarie, ziua Micii Uniri.

Monitorul Expres, marți, 24 ianuarie 2012

200 de ani de la ...

Răpirea Basarabiei 16/28 mai 1812

În anul **1511**, domnitorul Moldovei Bogdan (1504 – 1517), încheia prima capitulație cu turcii. În această capitulație Poarta recunoaște:

Art. 1 Moldova e țară liberă și nu cucerită

Art. 3 Poarta e obligată de a apăra Moldova împotriva oricărei agresiuni și de a o menține în starea în care se găsea de mai înainte, fără ca să i se facă cea mai mică știrbire a teritoriului ei;

Art. 6 Stăpânirea voievozilor se va întinde asupra întregului teritoriu al Moldovei;

Art. 8 Turcii nu vor putea cumpăra pământuri în Moldova nici nu vor putea construi geamii, nici a se așeza în orice mod

Drept semn de supunere domnii Moldovei vor da în fiecare an Porții 4.000 de galbeni turcești, 40 de șoimi și 40 de iepe toate sub titlul de dar.

Oare aveau domnii Moldovei stăpânire pe toată întinderea țării recunoscută *de jure* prin acest tratat sau au avut-o și *de facto*?

Pentru acest lucru trebuie să vedem tratatul lui Petru Rareș din anul **1529** care arată:

Art. 5 Granițele Moldovei se vor păstra intacte în toată întinderea lor;

Art. 6 Exercițiul cultului musulman e oprit pe toată întinderea țării;

Art. 7 Niciun musulman nu va putea avea titlul de proprietar în Moldova, nici pământ, nici casă, nici prăvălie;

Art. 9 Negoțul Moldovei e deschis pentru toate națiile. Cu toate acestea turcii vor avea preferință înaintea celorlalte nații, pentru cumpărarea de produse, pe care le vor tocni în porturile Galați, Ismail și Chilia; dar ei nu vor pătrunde mai departe în interiorul țării fără autorizarea expresă a lui Vodă¹

Din aceste tratate reiese că drepturile Moldovei erau așa de tari că puteau fi dovedite de boieri și de mânăstiri încât Turcia să recunoască prin tratatul de la Kuciuk – Kainargi care încheia războiul din 1768 – 1774 cât și prin hațișeriful din 1784 temeinicia lor.

În urma războiului ruso – austro – turc din anii 1787 – 1792, prin pacea de la Iași rușii dobândesc Crimeea de la tătari și țărmurile Mării Negre până la Nistru devenind vecina țărilor noastre.

După moartea Ecaterinei a II a și a țarului Pavel urmează la tronul Imperiului Țarist Alexandru I – fi care avea aceleași planuri de stăpânire asupra Orientului. În fața ambiției lui se va ridica împăratul francezilor Napoleon I – fi care urmărea să înlocuiască influența rusească în Orient cu cea franceză.

În această situație chiar și domnitorii fanarioți erau împărțiți astfel: familiile Șuțu și Callimachi erau pentru Franța în timp ce familiile Moruzzi și Ipsilanti erau pentru Rusia.

Boierii români trimiseseră chiar o delegație la Paris pentru a cere sprijinul lui Napoleon I-fi. În 1806 Napoleon I-fi obține de la sultan înlocuirea domnilor rusofili cu domni favorabili Franței. Țarul Alexandru I-fi însă a răspuns la aceasta declarând război Turciei. Astfel armatele rusești ocupară ambele principate și numiră ca guvernator pe Constantin Ipsilanti în Țara Românească.

În urma tratatului de la Tilsit din 1807, încheiat între Alexandru I-fi și Napoleon I-fi, împăratul francezilor nu recunosc stăpânirea rusească în principate silindu-l pe țar să încheie armistițiul cu sultanul.

Dar, în anul 1808 ca urmare a tratatului de la Erfurt, Napoleon I-fi dădea mână liberă în Orient rușilor, care în pofida armistițiului nu-și retrăseseră trupele, reluând acum războiul cu turcii.

Generalul rus Kutuzov înșelând pe turci cu o demonstrație la Turnu făcu pe generalul Marcov să treacă în taină Dunărea la Schela Petroșani lângă Giurgiu cu 8000 de oameni, ducând la prinderea taberei Marelui Vizir Ahmed, care totuși reuși să scape la Rusciuk în 14 octombrie 1811. Între Marele Vizir Ahmed și

¹ G. Popa – Lisseanu – *Basarabia, privire istorică*, tipografia Jockey- Club, Ion C. Văcărescu, București, 1924, p. 92 – 93.

generalul Kutuzov începu un schimb de vederi pentru încheierea păcii.

Dragomanul Antonie Fronton merse la Marele Vizir pentru a se înțelege cu dânsul și de îndată cercurile din Constantinopol fuseseră înștiințate.

Astfel la începutul lunii noiembrie 1811 într-o veche cârciumă din Giurgiu stăteau de vorbă cu privire la condițiile păcii următorii: din partea rusă: Italinski Sabaniev, Iosif Fronton – primul translator al ambasadei rusești pe lângă Poartă, Antonie și Petru Fronton care erau dragomani și Bobrov – secretar, iar din partea turcă: judecătorul militar Selim, Hamid și Galib având de parte lor ca interpreți pe grecii Dumitrache Moruzzi și Apostolachi. Unii susțineau că Dumitrache Moruzzi era înțeleș cu generalul Kutuzov.

Zvonul despre cedarea Basarabiei apare chiar din noiembrie 1811. Marele Vizir Ahmed spunea trimisului Longeron: *E rușinos ca rușii care stăpânesc un sfert al globului să se certe pentru o palmă de pământ, care nici nu le este folositoare ... continuând vă dau Prutul nimic mai mult; Prutul ori război*²

Încă de atunci se vorbea de mutarea congresului de pace la București. La 14 decembrie 1811 Kutuzov intra în București, în timp ce Bulgakov șeful cancelariei rusești făcea să răspândească prin intermediul boierului Varlaam vestea că se aștepta numai ratificarea tratatului.

În 30 decembrie 1811 Kutuzov primea scrisoarea țarului Alexandru I-ii prin care se refuza întărirea tratatului din cauza schimbărilor introduse de sultan.

Într-o întrevedere din seara zilei de 13 ianuarie 1812 reprezentantul sultanului aflase răspunsul țarului declarând *stăpânul meu nu va părăsi cu niciun preț punctul său de vedere*. În 14 ianuarie un curier fu trimis la Constantinopol pentru a cere sultanului un ultim răspuns, în timp ce Galib spunea lămurit consulului francez că *minciuna e baza politicii rusești*, căutând să scoată de la acesta informații despre intențiile lui Napoleon I-ii în ceea ce privește Rusia.

În februarie 1812, curierul țarului prințul Volkonschi sosea la București în timp ce curierul turc era oprit de sloiuri la Rusciuk. În acest timp garnizoana Giurgiului se întărea cu încă două regimente rusești determinându-l pe Kutuzov să rupă fără nicio înștiințare armistițiul. Numai la 8 martie curierul turc ajungea la Giurgiu, iar la 9 martie scrisorile sale ajungeau la București. În acestea sultanul se arăta ferm în ceea ce privește hotărârile sale determinându-i pe ruși să trimită un nou curier la Petersburg. În 26 martie sosea la București un curier tătar cu scrisorile plenipotențiarilor otomani pentru Poartă. Sigur acest curier a fost trimis după sosirea răspunsului din Petersburg, răspuns în care țarul făcu concesiile pe care turcii o doreau de mult și anume de a păstra vechiul Bugeac partea de sud a Basarabiei, lăsând turcilor gurile Dunării.

Tergiversarea acestor discuții îl determină pe amiralul Ciceagov să

² Nicolae Iorga – *Basarabia noastră*, editura și tipografia Societății „Neamul Românesc”, Vălenii de Munte, 1912, p. 145 – 146.

ceară o audiență țarului Alexandru I-ii în 18 aprilie 1812, audiență în care acesta se plânge țarului de *incapacitatea bătrânului, molâului și stricatului generalisim de la Dunăre*, Kutuzov arătând că pacea cu turcii nu înaintează. Astfel, el este numit comandant șef al armatei Dunării, al flotei Mării Negre și guvernator al celor două principate dunărene.

Chiar în ziua de 2 mai 1812, zi în care Ciceagov pleca din Petersburg, Kutuzov prin scrisorile lui Rumientiev îl ruga pe Galib să-i arate care sunt ultimele condiții ale Porții, ținând o nouă conferință. Fără a întrebuița vreun secretar, Kutuzov scria la Petersburg trimițând pentru a fi sigur că vestea va ajunge doi curieri deodată. După 8 zile Ciceagov ajungea la Iași în timp ce plenipotențiarul turci luau parte la serbările date de boierii slugarnici în cinstea lui Kutuzov la Hanul lui Manuc și la Herăstrău.

În ziua de 27 mai bucureștenii aflau ca Ciceagov era guvernator în ambele principate dar ei nu știau că pacea fusese încheiată. Aceasta fusese iscălită în **28 mai**. Prin această pace în urma cumpărării interpretului fanariot rușii ocupaseră teritoriul Moldovei dintre Prut și Nistru pe care îl vor numi Basarabia: *Prutul, din locul unde acest râu pătrunde în Moldova până la vărsarea sa în Dunăre apoi din acest loc, malul stâng al acestei ape până la Chilia și la vărsarea sa în Marea Neagră vor face hotarul între cele două împărății.*

La scurt timp interpretul fanariot va fi sugrumat de turci, dar cu aceasta drama românilor nu fusese rezolvată. Prădaciunile armatelor ruse i-au determinat pe boierii români să se adreseze lui Kutuzov pentru a opri aceste fărădelegi. Generalul Kutuzov a dat boierilor un răspuns sarcastic *vă las, ochii ca să plângeți.*

Prof. Adrian Iliuțeanu

Basarabia (1812 – 2012)

În secolul al IX-lea se afirmă tot mai puternic mișcarea de emancipare a românilor din Basarabia. Dezideratele priveau școala și biserica în limba română, intensificarea legăturilor cu frații de peste Prut, ridicarea poporului prin educație și cultură ș.a. În Vechiul Regat trăiau mai mulți

intelectuali originari din Basarabia, care acționau pentru susținerea cauzei celor aflați în robia țaristă. **“Liga Culturală a românilor basarabeni”** din București, în frunte cu B.P. Hașdeu, A. Frunză și alții difuza în 1905 sprijinul pentru toți cei care se refugiau din Basarabia robită și, îndeosebi, pentru tinerii care se înscriau să urmeze cursuri universitare. Izbucnirea revoluției ruse în 1905 a revigorat mișcarea națională în Basarabia, cu toate că o parte din boierimea basarabeană, coruptă de autocrație era adepta țarismului, neglijându-și obârșia și limba maternă, iar o altă parte își reducea revendicările doar la cele culturale, în special la învățământ și serviciul divin în limba română.

Perioada premergătoare primului război mondial a cunoscut o evidentă revigorare a mișcărilor naționale și sociale. Se cer libertăți cetățenești, reforme pentru țărani etc. Apar și primele periodice românești. În aprilie 1913, **“Glasul Basarabiei”** promova cititul și scrisul în limba română, cu alfabet latin, răspândirea cărților și gazetelor naționale *“comoară neprețuită pentru luminarea minților”*. În același an apare și **“Cuvânt Moldovenesc”**, cu tiraj de 10000 de exemplare, cifră uriașă pe timp de război. Până în 1917, din satele Basarabiei au fost mobilizate peste 300000 de bărbați, puși să lupte adeseori împotriva fraților bucovineni și transilvăneni. În lipsa forței de muncă, 60 % din suprafața arabilă a Basarabiei a rămas nelucrată. Se adaugă deseale și masivele rechiziționări de animale și furaje pentru necesitățile enormei forțe militare rusești din Basarabia. Mulți civili erau luați forțat la construcția de fortificații, chiar bolnavi, bătrâni, copii, femei. În orașe inflația era galopantă și salariile de mizerie, criza de produse alimentare era acută în timp ce impozitele erau aberante. Tifosul exantematic făcea ravagii, iar lipsa asistenței medicale era absolută.

Între 1914-1916, în anii neutralității României, nu era exclusă posibilitatea intrării armatei române în Basarabia. Ca urmare, românii și, mai ales intelectualii au fost atent supravegheați de autoritățile rusești. Românii erau convinși că momentul unirii Basarabiei și Transnistriei cu România era aproape. Autoritățile țariste făceau exces de zel în depistarea “spionilor” veniți în Basarabia din Regat. În interiorul Basarabiei a fost instituit un regim aspru, șeful poliției detectiv și “pristavii” (ispravnicii n.n.) având atenția îndreptată spre orice eveniment care putea trezi bănuiele. Au fost expulzate elementele nesigure, numărul expulzaților

nefiind cunoscut dar trecând peste câteva sute.

După intrarea României în război de partea Antantei legăturile dintre românii de pe ambele maluri ale Prutului au devenit mai libere. Evenimentele din 1917-1918 au dus, mai apoi, la Unirea Basarabiei cu România:

- Constituirea Sfatului Țării, având for coordinator Consiliul Directorilor;
- Proclamarea **autonomiei Basarabiei** – președinte ales Ioan Inuceleț;
- Proclamarea **Republicii Democratice a Moldovei**;
- Republica Moldovenească își declară **independența**;
- **27 martie 1918** Sfatul Țării, format din 138 de deputați, reprezentând toate naționalitățile hotărăște **unirea veșnică a Basarabiei cu România**

Apoi...

- 1940 – consecință a pactului Ribbentrop – Molotov, Basarabia este ocupată de armatele sovietice;
- 1941 – armata română eliberează Basarabia;
- 1944 – Armata Roșie ocupă și stăpânește Basarabia dar și alte ținuturi românești;
- 1960 – propaganda sovietică infierează persistența unor mentalități naționaliste românești în R.S.S. Moldovenească, pe care le califica drept rămășițe ale concepțiilor fostelor clase dominante sau, în multe privințe rod al teoriilor propagate de “falsificatorii burghezi”, mai

vechi și mai noi ai istoriei Moldovei. Documentele declassificate în ultimul timp din arhivele secrete ex-sovietice dezvăluie convingător realitatea crudă a relațiilor sovieto-române dinainte de anul 1989.

- 1967 – pentru prima dată în anii comunismului în reviste din R.S. România se punea deschis problema că Basarabia este teritoriu românesc, fără a se sugera, nici pe departe vreo tendință revizionistă. Sovieticii au considerat evenimentul ca fiind o “reevaluare tendențioasă”, iar populația Basarabiei era acuzată că își pleacă urechea la informații occidentale și române care denaturează trecutul

- și prezentul poporului moldovenesc, alterând esența relațiilor sovieto-române;
- 1970 – prim-secretarul Ioan Bodiș cerea o luptă mai hotărâtă, mai energică împotriva manifestărilor de naționalism de factură proromână;
 - 15 octombrie 1975 – C.C. al PCUS adoptă o hotărâre special intitulată: “*Cu privire la măsurile suplimentare în domeniul muncii ideologice în legătură cu intensificarea propagandei naționaliste române care lezează interesele URSS*” (România era inclusă în rândul inamicilor URSS, fiind acuzată că promovează într-o formă deschisă pretenții teritoriale față de URSS);
 - 5 august 1977 – în Crimeea se întâlnesc timp de patru ore liderii L.I. Brejnev și Nicolae Ceaușescu unde, ultimul are curajul să afirme:
 - URSS reabilitează politica țarismului în Balcani și în Basarabia
 - sovieticii tratează incorect poporul și limba moldovenească
 - clasicii români sunt numiți incorect moldoveni
 - în 1912 anexarea Basarabiei a fost ilegală, s-a produs împotriva voinței poporului, iar turcii au cedat Rusiei ceea ce nu le aparținea
 - V.I. Lenin a avut dreptate când a afirmat că Rusia este o închisoare a popoarelor.
 - 1989 – preocuparea istoricilor din Republica Moldova pentru recuperarea trecutului, combaterea falsificărilor și a tezelor vehiculate de istoriografia sovietică privind misiunea eliberatoare a Rusiei, justificarea existenței unei “**națiuni și limbi moldovenești**”;
 - 27 august 1991 – se declară independența Republicii Moldova, pierdută în 28 iunie 1940. Republica pare însă o creație nouă, întrucât nu este întregă și, părți ale ei sunt componente ale altui stat, născut și el din fosta URSS;
- Se putea merge mai departe, dar

Bibliografie:

- Boldur, Alexandru, *Istoria Basarabiei*, vol. I, Ed. Victor Frunză, Buc., 1992.
- Ceachir, Nicolae, *Basarabia sub stăpânire țaristă (1812-1917)*, Ed. Didactică și Pedagogică, R.A., Buc., 1992.
- Magazin istoric*, nr. 3,4,5,6,9,10,12 / 2012.
- Plămădeală, Antonie, *Basarabia*, Sibiu, 2002.
- Vălimăreanu, Petre, *prin Basarabia voievodală*, Freiburg, 1993.

Prof. Ioan Halmaghi

95 de ani de la ...

„Fără a uita pe nimeni din cei care au colaborat la această faptă a Unirii, de la general la fruntaș ardelean, până la ultimul ostaș și țăran, omagiul recunoaștinței noastre să se îndrepte azi, către poporul acesta întreg de oriunde și din toate veacurile, martir și erou.”

Nicolae Iorga

1 DECEMBRIE 1918. Crearea Statului Național Unitar Român

La sfârșitul secolului al XIX- lea și începutul secolului al XX-lea,¹ popoarele din centrul și sud-estul Europei erau preocupate de o problemă majoră, și anume, de constituirea statelor naționale sau desăvârșirea unificării lor. Astfel, și pentru români, ideea unirii devenise o necesitate stringentă cerută de legile dezvoltării istorice, o cauză sfântă a întregului popor. Deci înfăptuirea Marii Uniri din 1918 nu a aparținut unei clase sociale, unui partid politic, ci ea a constituit scopul și acțiunea întregii națiuni române, având astfel un puternic caracter democratic.

La baza realizării acestui memorabil act istoric au stat mai mulți factori dintre care amintim: unitatea teritoriului locuit de români, unitatea limbii române și tăria credinței strămoșești – creștinismul ortodox ². Astfel, de-a lungul istoriei frământate a poporului român, unitatea geografică a fost evidentă, punându-și amprenta asupra condițiilor de viață, a ocupațiilor și a creației spirituale a tuturor românilor, chiar dacă aceștia din cauza vitregiilor sorții au fost obligați să trăiască atâta timp în state diferite.

Unitatea de relief și-a pus pecetea și asupra limbii române și a culturii populare, în întreg spațiul românesc dezvoltându-se același tip de civilizație. În același tipic de civilizație specific poporului român, biserica și creștinismul ortodox au jucat un rol important în făurirea unității de neam, a unității național – politice. Poporul român nu și-a pierdut niciodată credința strămoșească, ceea ce l-a ajutat peste timp să-și păstreze idealurile, dar și să lupte pentru înfăptuirea lor.

Urmărind ideea de unitate, acest deziderat al poporului român manifestat de-a lungul întregii sale istorii, trebuie să ne oprim la câteva momente cruciale, cum ar fi: Unirea, chiar și vremelnică, înfăptuită de Mihai Viteazul, acel *Domn al Țării Românești și Ardealului și a toată Țara Moldovei* – 6 iulie 1600, Revoluția de la 1848, când cei prezenți la Marea Adunare Națională de la Blaj din 3-5 Mai au strigat *Noi vrem să ne unim cu țara!* Unirea Moldovei cu Muntenia la 24

¹ Ștefan Ștefănescu, *Unitatea națională a românilor. Ideal și faptă* în colecția „Pro Patria”, nr 17 – noiembrie, București, 1998, p.1

² *Idem*

ianuarie 1859, sub sceptrul lui Alexandru Ioan Cuza, respectiv crearea statului modern român, care a însemnat un remarcabil și important pas înainte în procesul desăvârșirii unității național – statale, Războiul de Independență din 1877-1878, când s-a manifestat din nou spiritul de solidaritate al românilor de pe ambele versante ale Carpaților și când România a devenit stat național independent.³

Deci putem afirma că Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 reprezintă momentul de încununare a luptei seculare a poporului român pentru independență și unitate statală.

Crearea statului român ca stat național, unitar, suveran și independent a avut loc în contextul marilor frământări naționale și sociale din Europa centrală și de răsărit, la sfârșitul primului război mondial, în condițiile destrămării imperiilor austro – ungar și țarist, când poporul român, ca și alte popoare de altfel, și-au luat soarta în propriile mâini, hotărând asupra destinului său.

Astfel, la 27 martie 1918 Sfatul Țării din Chișinău a proclamat unirea Basarabiei cu România, ca apoi, la 28 noiembrie 1918 Congresul General al Bucovinei să hotărască unirea necondiționată a Bucovinei cu România.

Acest măreț proces de reîntregire al neamului românesc a culminat cu unirea Transilvaniei și a Banatului cu Patria – Mamă, prin hotărârea Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918. La această Adunare a tuturor românilor au participat un număr impresionant de persoane, peste 100.000 și 1.228 reprezentanți aleși.

Județul Brașov a fost reprezentat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia prin cel puțin 94 delegați⁴ numiți sau aleși, ceea ce denotă o semnificativă participare a brașovenilor la acest eveniment. Printre acești delegați s-au numărat dr. Vasile Saftu, protopop al Brașovului, dr. Tiberiu Brediceanu, prof. Aurel Ciortea, Elena Prișcu, Emil Bologna și mulți alții.⁵

„Glasul Ardealului”, organul de presă al Sfatului Național Român din Țara Bârsei scria: *Lozinca noastră: Unirea tuturor românilor într-un singur stat național.*⁶

Același ziar a editat un număr festiv, prima pagină fiind încadrată de un chenar tricolor, iar editorialul festiv intitulându-se semnificativ, „Învierea”.⁷

Dar și în marea presă maghiară și germană din Brașov au apărut știri și articole referitoare la marele eveniment. De exemplu, ziarul „Brassói Lapok” din 3 dec. 1918, relatează despre actul de la 1 Decembrie 1918 sub titlul *Nășterea poporului român* și aceasta ca o formă de neacceptare a hotărârii națiunilor române din Transilvania de a se uni cu Patria – Mamă.⁸ Același ziar publică la 13 dec. 1918 știrea privind „Chemarea Sfatului Național Român de la Arad către locuitorii din Transilvania” prin care se lansa apelul la conviețuire pașnică.⁹

3 Ioan Vlad, *Brașovul și Marea Unire*, ed. Dacia Europa Nova 1996, p. 237

4 *Idem*, p. 229

5 *Idem*, pp 229 - 236

6 *Glasul Ardealului*, nr. 16 din 16/ 29 nov. 1918

7 *Idem*, nr 19 din 20 nov / 3 dec 1918

8 *Brassói Lapok*, nr. 278 din 3 dec 1918, subsemnatum dr. Szele Belo

9 *Idem*, nr 287 din 13 dec 1918

Tot în acest număr al ziarului se relatează despre deplasarea la București a delegației din care făceau parte: Vasile Goldiș, Alexandru Vaida – Voevod, episcopii Miron Cristea și Iuliu Hossu, reprezentanții românilor transilvăneni care urmau să înmâneze guvernului român hotărârea Marii Adunări de la Alba Iulia.¹⁰

Ziarul „Kronstädter Zeitung” din 16 dec. 1918 se referă pe larg la Adunarea Populară a sașilor de la Sibiu din 14- 16 dec. , ocazie cu care se menționează că Ungaria s-a prăbușit și conviețuirea sașilor în noul stat nu este potrivnică, așa că nu este cazul să se plângă după trecut, ci să vadă cu optimism spre viitor.¹¹ La 30 decembrie 1918, tot ziarul „Kronstädter Zeitung” publica articolul lui H. Fabricius din Sighișoara, intitulat *România o mare putere în Răsărit* , în care exprima deosebit de plastic acest act: „*Transilvania este cheia de boltă a clădirii mândre a României*”. În continuare, autorul se pronunță împotriva unor deputați sași care duceau tratative cu primul ministru al Ungariei, adăugând apoi, „*Transilvania este patria noastră și pământul din jurul Budapestei nu este țara căreia strămoșii noștri au jurat credință și pe care îl ocupă de opt secole.*”¹²

În afara acestor mărturii consemnate în presa vremii, s-au păstrat și o serie de documente privitoare la Marea Unire. Printre aceste documente de o deosebită valoare istorică, aflate în arhiva brașoveană, se numără și manifestul Corpului de Voluntari Ardeleni din Rusia, care în anul 1917, adresându-se guvernelor aliate și neutre declară: „*Noi, care în limbă, în cultură în structura socială și în întreaga noastră ființă etnică și politică, formăm un trup unic și nedespărțit cu toate celelalte părți constitutive ale Națiunii Române, cerem cu voință neștrămutată încorporarea noastră la România Liberă, pentru a forma împreună cu Ea un singur stat românesc, pe care îl vom zidi pe bazele celei mai înalte democrații. Pentru acest ideal ne punem în cumpănă tot ce avem, viața și averea noastră, femeile și copiii noștri, viața și fericirea urmașilor noștri și nune vom opri până ce nu vom învinge ori vom pieri.*”¹³

Tot în categoria manifestărilor lansate în perioada premergătoare Marii Uniri, se înscrie și cel către Corpul Voluntarilor Ardeleni, prin care aceștia erau îndemnați să acționeze în cedarea unirii Transilvaniei cu România¹⁴, sau manifestul Comitetului Național Român din Sibiu referitor la organizarea românilor în sfaturi naționale și gărzii naționale.¹⁵

La toate aceste mărturii apărute în presa vremii, fie în documente, se mai poate adăuga încă una la fel de importantă: simbolurile de pe insigna purtată de participanții la Marea Unire de la Alba Iulia. Acestea reprezintă două personaje masculine, cel din stânga, un țăran cu vestimentație specifică moților, iar cel

10 *Ibidem*

11 *Kronstädter Zeitung* din 16 dec. 1918

12 *Kronstädter Zeitung* din 30 dec 1918

13 D.J.B.V.A.N, Colecția de documente a Bibliotecii „ASTRA” Brașov- donația-

Pompiliu Nistor, document 2/1917

14 *Idem* , doc 3/1917

15 *Idem* , doc 4/1917

din dreapta, un militar, posibil un dorobanț. Semnificativ este faptul că cele două personaje își strâng mâinile ca expresie a dezideratului major al existenței poporului român. Textul de pe insignă: „*Hai să dăm mână cu mână*” completează în mod fericit întreaga imagine. Pe insignă este gravată și data de 18 noiembrie 1918, ziua Marii Adunări de la Alba Iulia după calendarul folosit la acea vreme și anume calendarul iulian. În partea superioară a insignei este redată o panglică tricoloră: roșu, galben și albastru.¹⁶Emblema Unirii evocă deci momentul crucial din istoria României acela de făurire a statului național unitar român

Alba Iulia 1 Decembrie 1918

Delegația românilor transilvăneni care a prezentat regelui Ferdinand I Actul Unirii Transilvaniei

Delegația care a dus Actul Unirii la București

Marele nostru om de cultură și savant Nicolae Iorga făcea următoarea îndrituită apreciere privind actul Marii Uniri: „*Este un act politic ieșit dintr-o chibzuire rece, după cum nici războiul nostru, al celor de aici, n-a fost rezultatul unui calcul îngust. A vorbit atunci voia elementară a veacurilor de avânt zdrobit și de speranțe împiedicate.*” Unirea cea mare

nu a însemnat doar o simplă modificare a structurii teritoriale, ea a deschis calea dezvoltării națiunii române spre o viață cu adevărat democratică, imprimând un nou drum de dezvoltare a statului național modern român, a făcut să crească contribuția poporului român la dezvoltarea schimbului de valori ale umanității.

Prof. Adrian Iliuțeanu

¹⁶ Prof. univ. dr. Maria Dogaru, *Ideeaunității românilor reflectată în izvoarele heraldice*, încolecția „*Pro Patria*”, nr 17, noiembrie 1998, București, pp 13 – 14.

Biserica în actul educațional

Educația ca forma cea mai înaltă de modelare și formare a caracterului și personalității copiilor și tinerilor ar trebui să fie o prioritate fundamentală a oricărei societăți care dorește progresul spiritual și bunăstarea materială a poporului. Rezultatele înregistrate la bacalaureat obligă la o analiză sinceră și lucidă a sistemului de învățământ din țara noastră. Mă opresc acum asupra unei cauze pe care o consider principală printre altele: *inconsecvența și instabilitatea sistemului educațional*. Această inconsecvență este sesizabilă mai ales în **criza spirituală și morală** din societatea românească. Valorile perene lipsesc, la fel și motivațiile solide sau reperatele credibile. Azi nu mai valorează mult o cultură aleasă, ci o avere frumoasă, adică mare. Dictonul “Cine are carte, are parte” s-a înlocuit cu “Cine are carte pleacă departe de țară”, adică în străinătate. Pentru oprirea degradării spirituale și sociale pe lângă măsuri legislative este nevoie de o înnoire spirituală pe principii creștine: *“să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit”* (Romani 12,2). Este necesară o cooperare între școală, familie și Biserică în actul educațional, care astăzi este mult afectat de secularism sau indiferență spirituală, superficialitate și lipsă de entuziasm pentru cunoaștere. Nu mai vorbesc de lipsa de adeziune față de Biserică și de grija ei pentru viitorul țării noastre. Uităm că întotdeauna Biserica aduce binecuvântarea prin educația religioasă care se săvârșește în școlile noastre. Cetățenii și toți cei implicați în implementarea celor mai potrivite politici educaționale au realizat pași importanți prin faptul că-și concentrează atenția asupra omului în întregul său, inclusiv prin considerația acordată sesibilității umane, adică afectivului. Omul, încă marcat de raționalismul rece al Iluminismului, care a potențat, excesiv încrederea numai în sine a omis că în existența lui pasageră în această viață materială trăiește prin... Dumnezeu, iar nu prin sine însuși. Iluminismul a sacrificat subiectivitatea persoanei pentru obiectivitatea științifică, dar sterilă, și astfel a devenit lipsit de chiar crezul lui – rațiunea. În Sfintele Scripturi, Dumnezeu întrebă parcă trist de lipsa de înțelegere a omului orbit de sine: *“De ce să muriți voi, casa lui Israel, căci Eu nu voiesc moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu; întoarceți-vă deci și trăiți”*.

Actul pedagogic implică întotdeauna **duh** în viață pentru că se constituie exclusiv pe relații între persoane. Pentru ca profesorul să poată fi înțeles de către elevi trebuie să existe un fundal comun care să îi unească. Elevii sunt diferiți și ce-i poate uni este împărtășirea aceluiasi Duh, limba Duhului care se adresează inimilor. În sensul subliniat de părintele Dumitru Stăniloiaie că cei care participă la aceeași Liturghie devin mai apropiați unul de altul, dezvoltă relații profunde pentru că sunt într-un Duh al lui Dumnezeu, Singurul Care se situează mai presus de el. Sfinții Părinți, scriitorii bisericești și chiar oamenii de știință au atras atenția asupra *superficialității în care ne trăim viața și risipim șansele de bucurie și de*

întâlnire autentică cu celălalt. Bucuria nu presupune schițarea unui zâmbet sau o stare de exaltare, ci starea de mulțumire în care noi recunoaștem prezența lui Dumnezeu și ne recunoaștem în prezența Lui.

O terapie de profunzime în învățământ vizează fondul duhovnicesc, întâlnirea omului-profesor cu omul-elev, măsura în care informația se transmite mai clar și nealterat, prin intermediul unui dialog de la inimă la inimă, ceea ce implică o dăruire totală actului pedagogic.

Deși nu dispun de pregătirea de specialitate propun:

Prin educația religioasă elevii să fie îndemnați să urmeze pilda multor personalități românești care prin cultură, erudiție au devenit renumite;

Să se promoveze cultivarea talentelor și valorilor intelectuale, respectul față de părinți, profesori și colegi, precum și iubirea de țară și de neam;

Biserica să fie activă și creatoare în educația copiilor și tinerilor;

Educația să se bazeze pe valorile creștine și democratice europene: *credință și cultură, speranță și iubire, libertate și responsabilitate, egalitate în fața legii și solidaritate în fața suferinței etc.*

Biserica a sesizat existența a numeroase victime ale anevoioasei tranziții românești și, dintre acestea, cei mai vulnerabili sunt astăzi copiii și tinerii. Orele de religie trebuie să răspundă prin eforturi deosebite la provocări de felul: *abandonul școlar, destrămarea familiilor, sărăcia, șomajul, plecarea părinților la muncă în străinătate, delincvența și violența juvenilă, nesiguranța zilei, incertitudinea etc.*

Programe precum: **“Hristos împărtășit copiilor”**, **“Alege Școala”**, **“Copilul învață iubirea lui Hristos”**, dar și altele desfășurate în cadrul Bisericii Ortodoxe Române sunt îmbucurătoare, dar, îmi permit să spun că nevoile prezente sunt mult mai mari. Se cere multă dăruire pentru toți cei care într-un fel sau altul sunt angajați în actul educațional și de formare spirituală a elevilor.

Prof. Halmaghi Ioan

2013 ANUL OMAGIAL AL SFINȚILOR ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA

Anul 2013 a fost declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca *Anul omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena*. Se împlinesc 1700 de ani de la emiterea, de către Sfântul Împărat Constantin cel Mare, *Edictului de libertate religioasă de la Mediolanum (Milano)*, în anul 313. Prin acest document unic, deosebit de important prin consecințele sale în viața Bisericii, au fost garantate libertatea credințelor religioase și proclamarea

încetării persecuției împotriva creștinilor pe tot cuprinsul vastului Imperiu Roman.

După aproape 300 de ani în care Imperiul Roman adoptase față de creștinism o atitudine ostilă, ce mergea de la toleranță îngăduitoare sau disprețuitoare până la persecuția cea mai fâțișă și mai violentă, **creștinii și-au dobândit libertatea de manifestare religioasă, după ce multă vreme au fost închiși, torturați, mutilați și uciși în mari chinuri pentru numele și Evanghelia Mântuitorului Hristos**, așa cum El însuși îi avertizase pe ucenicii Săi, zicând: *“Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigonii... Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu”* (Ioan 15, 20-21). Pe acești creștini Biserica i-a cinstit permanent și i-a inclus în calendar, iar moaștele sfinților martiri sunt așezate la temelie sau Altarul tuturor lăcașurilor de cult ortodoxe, din cele mai vechi timpuri și până azi.

Memoria și evlavie Bisericii îi păstrează și îi cinstește pe Împărații Constantin și Elena ca Sfinți, Întocmai ca Apostolii. Sfântul Constantin este primul conducător creștin al Imperiului Roman chemat la misiune de Hristos, prin arătarea semnului Sfintei Cruci, asemeni Sfântului Apostol Pavel. Prin Edictul de la Milano s-a pus piatra de hotar în istoria lumii, deoarece Sfântul Împărat Constantin a deschis căi de împlinire a rolului Bisericii în societate. Să îi cinștim pe Sfinții Împărați Constantin și Elena care au primit cununa cerească nemuritoare, ostendindu-ne și noi în ajutorarea Sfintei Biserici.

AN COMEMORATIV AL PĂRINTELUI DUMITRU STĂNILOAE

Despre Părintele Profesor Dumitru Stăniloae putem vorbi numai la prezent, el fiind o făclie de Înviere pentru teologia și spiritualitatea Bisericii noastre ortodoxe. Purtător al unei mărturii teologice și spiritual mature și rodnice, luminoasă și plină de speranță, Părintele Dumitru Stăniloae rămâne pentru noi un mare dar pe care Dumnezeu ni l-a făcut, precum și o frumoasă pildă care trebuie să ne inspire constant.

Ținând seama de acest dar pe care Dumnezeu l-a făcut Bisericii noastre prin persoana și opera Părintelui Stăniloae, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul **2013 An comemorativ al Părintelui Dumitru Stăniloae**, deoarece în acest an se împlinesc 110 ani de la nașterea sa și 20 de ani de la trecerea sa la cele veșnice.

CE A ADUS CREȘTINISMUL LUMII ?

Primul dar adus oamenilor de creștinism constă în dreptul de a se adresa direct lui Dumnezeu, dreptul de a se „tutui” cu El. Omul și-a recăpătat ceea ce un scriitor creștin din secolul al III-lea, Tertulian, a numit *familiaritas Dei*, adică o relație de prietenie, de suflet, cu Dumnezeu.

În predicile prorocilor israeliteni: „**Dumnezeu este Domnul**”, Cel ce ne călăuzește pe drumurile istoriei și Cel ce ne-a creat pe noi. Iar Cel ce ne-a creat pe noi este Cel Suprem și Primordial. Nu există un Dumnezeu mai presus de Domnul și nu există un alt Domn decât Dumnezeu. *Sa cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești Dumnezeu (III Împăr. 18, 37). Fericit este poporul acela care are pe Domnul ca Dumnezeu al său (Ps. 143, 15)*. Căci tocmai Domnul Dumnezeu, adică creatorul legământului cu oamenii a creat cerul și pământul...

Ceea ce la început constituia un privilegiu cu totul ieșit din comun – dreptul de comunicare directă cu Cel de sus – de care se bucura un singur popor – Apostolii l-au atribuit tuturor oamenilor. Lucrul a fost atât de surprinzător, încât chiar gnosticii, ereticii din primele secole după nașterea lui Hristos, preferau să-l numească Mântuitorul, și nu Domnul, pentru că identificau ultima denumire cu tirania și uzurparea (vezi Irineu al Lyonului, Împotriva ereziilor, V, 1, 1).

În vreme ce popoarele păgâne își permit să se adreseze zeităților celeste supreme numai „*ca la o ultimă speranță pe timpul celor mai îngrozitoare nenorociri*” (Mircea Eliade, „*Tratat de istoria religiilor*”, Sankt-Petersburg, 1999, vol. 1, pp. 111-112) – cum remarcă Mircea Eliade - creștinilor le-a fost

dăruit dreptul de comunicare permanentă cu Dumnezeu. Noi apelăm la Creatorul Universului cu rugămintea să ne dea pâinea cea de toate zilele...

În teosofia neopăgână, conform învățaturii sale, Divinitatea Supremă nu este nici Creatorul, nici Temelia lumii și nici Mântuitorul. Ea în genere nu gândește, nu acționează (În convingerea lui Blavatsky, Absolutul posedă atribute de „Neant, Absolut și Inconștient” (Blavatsky, „Comentarii la «Doctrina secretă», Moscova, 1998), iar despre voința divină „nu s-ar putea spune că acționează în mod conștient” (ibid., 127). „Cum poate crede cineva că Absolutul gândește, respectiv se raportează la ceva cu caracter limitat, finit, condiționat? Din punct de vedere filozofic și logic așa ceva este absurd. Chiar și cabala iudeilor respinge o asemenea idee” (E.P. Blavatsky, „Cheia teosofiei”, Moscova, 1996, p. 77)... Lumea este guvernată de „dhian-kogani”...

Creștinismul a redat oamenilor o atitudine serioasă față de opțiunea lor filosofică și religioasă și le-a asigurat dreptul la opțiune.

Creștinismul le-a îngăduit oamenilor să vadă într-o altă lumină. Principala modificare ce s-a produs în cunoașterea de sine a omului este legată de faptul că creștinismul a renunțat la o teză a filosofiei păgâne, ce părea evidentă de la sine. Din punct de vedere al păgânismului, omul reprezintă o parte a naturii, un „microcosmos” care face parte din „macrocosmos”. Părintele Pavel Florensky a exprimat această idee în felul următor: „Omul este un conspect concentrat al Universului” (Pr. Pavel Florensky, *Mikrokosm i makrokosm* („Microcosmos și macrocosmos”) în *Bogoslovskie trudî* („Opere teologice”), Moscova, 1983, p. 234). „Microcosmosul” este un mic model al universului în funcțiune. Pe această convingere se bazează astrologia și alchimia, acupunctura chinezească și medicina tibetană...

„Omul reprezintă „macrocosmosul” întrucât, înglobând în sine tot ceea ce este în lume, el mai poartă în sine ceva pe care întreaga lume nu-l poate cuprinde și nu-l poate avea: chipul dumnezeiesc, harul dumnezeiesc, fericirea de a avea puterea să ajungem fiii lui Dumnezeu, rațiunea, personalitatea, conștiința. „Vezi cum sunt cerul, Pământul, Soarele și Luna: nu în acestea însă a binevoit Dumnezeu să sălășluiască, ci în om. De aceea omul este mai de preț decât toate creaturile, aș îndrăzni chear să spun – decât și cele nevăzute, adică duhurile slujitoare.” (Sfântul Macarie Egipteanul, *op. cit.*)

Creștinismul consideră că ceea ce se petrece în sufletul omenesc este mai semnificativ decât ceea ce se petrece în jur. „Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde?” (Matei 16, 26).

prof. Gabriela Borșan

Organizarea militară în Țara Românească și Moldova în secolele XV-XVI

Armata a reprezentat una dintre primele instituții care au definit statul românesc medieval, fapt explicabil atât prin tradiția transmisă de la formațiunile prestatate, cât și prin provocările epocii.

Și în Moldova și în Țara Românească armata era alcătuită în principal din două componente, “oastea cea mică” și “oastea cea mare”.

“Oastea cea mică” era corpul militar cu caracter permanent care era prezent în toate confruntările militare ea având atribuții și în timp de pace. Această oaste era compusă la rândul ei din două categorii: cei din anturajul domnului și cei din cetele boierești. Deși de regulă au colaborat și au îndeplinit misiuni comune nu au lipsit nici situațiile în care cele două categorii s-au aflat ele însele în conflict, cauza fiind confruntarea pentru puterea politică între domn și unul sau mai mulți importanți boieri (de exemplu lupta dintre Vlad Țepeș și boierul Albu cel Mare sau cea dintre Vladislav-vodă și boierul Pârnu Craiovescu).

Oastea cea mică era alcătuită din dregătorii domniei, din curteni, din slugile de la curte, din steagurile din ținuturi subordonate dregătorilor teritoriali și din cetele marilor boieri. Pe parcursul secolelor al XV-lea și al XVI-lea se constată însă o scădere considerabilă a numărului de membri participanți la oastea cea mică de la un secol la altul. Dacă în secolul al XV-lea existau încă și cete de 1000 de persoane, în secolul următor, pe fondul instaurării dominației otomane și al renunțării aproape totale la rezistența militară, s-a ajuns la cifra medie de 20 de persoane a unei cete.

“Oastea cea mare” era armata de țărani liberi ridicată la arme de către unii domnitori, mai ales în momentele critice ale războaielor antiotomane din secolul al XV-lea. Precedente importante există însă și în secolul anterior, cel al XIV-lea, ca de pildă participarea țărănilor la victoria antimaghiară a lui Basarab Întemeietorul de la Posada în 1330, despre care izvorul istoric “*Cronica pictată de la Viena*” ne oferă imagini cu luptători cu căciuli țărănești, denumirea luptătorilor în cauză, cea de “rustici”, aflând-o dintr-o altă sursă și anume “Cronica” lui Petru din Duisburg. Cazul lui Basarab nu e singular pentru că în același secol, în 1371 și în 1395, domnitorii Vladislav-Vlaicu (Țara Românească) și Ștefan I (Moldova) apelează și ei la țărani să vină la luptă. De-a lungul secolului al XV-lea – secolul marii rezistențe antiotomane – ridicarea oastei celei mari devine și mai frecventă și mai substanțială. Domnitori ca Petru-vodă, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș sau Ștefan cel Mare își constituie armatele marilor bătălii pe nucleul obișnuit al oastei celei mici și pe aportul masiv al oastei celei mari. Obligația privitoare la acest serviciu militar generalizat apare în mai multe documente medievale. În 1407-

1408 Mircea cel Bătrân preciza pentru satul Ciulnița că *“oastea cea mare să se ridice pentru domnia mea”*. Dintr-un alt document, chemarea lansată de Vlad Țepeș în 1462 la lupta contra sultanului Mahomed al II-lea, putem afla și vârsta minimă a luptătorilor care cobora până la etatea de 12 ani. Chemarea la oaste a țăranilor se făcea prin strigare în târguri și sate a poruncii domnești referitoare la reunirea combatanților într-un anumit loc de adunare. În felul acesta și prin eforturile acelor dregători însărcinați special cu *“tragerea la oaste”* s-au putut constitui armate țărănești de până la 40.000 de oameni, atât în Moldova, cât și în Țara Românească. De exemplu, Ștefan cel Mare în lupta de la Vaslui din 1475 a putut avea la dispoziție acest număr de țărani înarmați fără de care marea sa victorie contra lui Soliman-pașa n-ar fi fost posibilă.

Mai mult decât în cazul oastei celei mici, în cazul celei mari instaurarea dominației otomane asupra Țărilor Române în secolul al XVI-lea a însemnat nu doar diminuarea rolului, ci chiar dispariția ei de pe scena istoriei. Două cauze majore au concurat la crearea acestei situații: aservirea țăranimii în secolul al XVI-lea și trecerea masivă la războiul cu arme de foc. Odinioară țăranii liberi erau motivați de stăpânirea asupra unui pământ al lor în condiții de libertate socială, libertate pe care acum nu o mai aveau. În plan militar țăranii erau luptători exclusiv cu arme albe, ei neavând pregătirea și armamentul de foc cerut de noul tip de război din Europa. Armele de foc devin apanajul mercenarilor. De altfel, ocaziile de război devin foarte rare în spațiul românesc deoarece în secolul al XVI-lea e aproape abandonată ideea rezistenței militare antiotomane mai ales că, acum se înregistrează și apogeul puterii Porții turcești în timpul sultanului Soliman Magnificul. Excepțiile sunt puține și fără efecte durabile: Radu de la Afumați, Petru Rareș sau Ioan Vodă. Revenirea la o politică puternic antiotomană se va petrece abia la sfârșitul secolului prin glorioasa domnie a lui Mihai Viteazul.

Treptat, de-a lungul evului mediu românesc a mai apărut o variantă de constituire a armatei și anume recrutarea de soldați mercenari, militari profesioniști care luptă în schimbul unei plăți. Aceștia apar destul de devreme în spațiul românesc, încă de la începutul secolului al XV-lea în timpul unor domnitori ca Mircea cel Bătrân sau Dan al II-lea, dar numărul și rolul lor era unul cu totul secundar. Deocamdată, deși apăruseră armele de foc, războaiele se duc în principal tot cu arme albe (săbii, arcuri cu sageți, sulite etc.) la care se adaugă faptul că domnitorii români nu dispun de resursele financiare necesare angajării unui număr semnificativ de militari plătiți. Domnitorii au însă în vedere permanent această variantă, în special din necesitatea de a dispune de artileriști și de aceea între obligațiile fiscale va apărea și *“jold”*-ul (derivat din termenul german *“sold”*) ca taxă din care să fie plătiți mercenarii. În secolul al XV-lea apare atestat în documente și *“joldunarul”* adică dregătorul însărcinat cu strângerea sumei în cauză. În general, un mercenar mai putea primi în plus și *postav* pentru haine, dar și, conform obiceiului epocii, prada pe care o obținea în

timpul luptelor și care atunci era considerat un câștig legal.

Ca tendință, spre deosebire de cea a oștilor nemercenare al căror rol era în descreștere, în cazul mercenariatului în Țările Române se constată o evoluție inversă, de amplificare a importanței lor. Mai ales după jumătatea secolului al XVI-lea devine vizibilă creșterea considerabilă a numărului mercenarilor,

Mircea cel Bătrân și fiul său Mihail

pârcălabi, mari logofeți, mari agă, hotnogi, vătafi, iuzbași, căpitani, ceauși, stegari etc.

Armamentul medieval românesc era diferențiat în funcție de starea socială. Atât în oastea boierească, cât și în cea țărănească predominau armele albe: săbii, arcuri cu săgeți, sulita, lancea, scutul, țărani mai utilizând și topoarele și coasele. Fiind mai costisitoare, cămășile de zale, armurile sau coifurile din oțel caracterizau doar ținuta de luptă a boierilor. În privința armelor de foc ele sunt menționate în spațiul extracarpatic încă din secolul al XV-lea, dar nu ca armament individual, ci ca artilerie. Astfel - aflăm de la cavalerul burgund Walerand de Wavrin – că în 1445 la asediul cetății Giurgiu soldații munteni nu dispuneau decât de două bombarde, e drept de mari dimensiuni, dar nu foarte eficiente. Trei decenii mai târziu, în Moldova, artileria era mai bine reprezentată prin cele 20 de tunuri ale lui Ștefan cel Mare utilizate în obținerea victoriei de la Vaslui în 1475. În secolul al XVI-lea situația se menține existând în continuare artilerie, o dovadă fiind și turnarea de tunuri în vremea domnitorilor Despot Vodă sau Petru Cercel. În schimb, mult mai deficitară este dotarea cu armament

de foc individual. Astfel, absența sau insuficiența puștilor numite “flinte” este deplănsă în izvoarele referitoare la domniile lui Alexandru Lăpușneanu sau Petru Șchiopul. Îmbunătățirea reală în privința dotării armatei cu arme de foc, indiferent de mărimea lor, se va face la sfârșitul secolului în timpul lui Mihai Viteazul, când se ating cifrele record de 80 de tunuri și de 20.000 de archebuzieri și de pușcași.

Având în vedere că în secolele XV-XVI armatele Moldovei și Țării Românești au avut în principal o misiune defensivă, efortul lor a fost strâns legat și de sistemul de cetăți, dispuse atât la hotare, cât și în interiorul teritoriului. Construite în general cu puternice ziduri de piatră ele au fost întărite și mai mult după mijlocul secolului al XV-lea din cauza utilizării tot mai frecvente a artileriei

Cetatea Soroca pe Nistru

ca armă de asediu. Cetăți de graniță importante ale Moldovei au fost Hotinul, Cetatea Alba, Chilia, Soroca, iar ale Țării Românești au fost Giurgiu, Turnu, Severin, Poenari, Tabla Buții etc. Cetățile de interior au fost și ele numeroase: Târgoviște, București, Teleajen (Țara Românească), Suceava, Roman (Moldova). Locuitorii din satele de graniță asigurau și paza hotarelor ei fiind numiți

“plăieși” în Țara Românească și “străjeri” în Moldova, majoritatea fiind oameni liberi beneficiari de scutiri fiscale în schimbul acestui serviciu militar. Deoarece locurile de trecere se numeau “posade” și obligația de a asigura paza și îngrijirea lor a primit numele de “posadă”, păzitorii în cauza fiind numiți “posădari”.

Prin urmare, pe parcursul secolelor al XV-lea și al XVI-lea instituția militară românească extracarpatică a fost o prezență importantă în structura statală nou-aparută întrucât rezultatele și succesele ei repetate au asigurat într-o primă fază independența, iar mai târziu, când acest lucru nu a mai fost posibil, măcar autonomia necesară evitării transformării spațiului românesc în pașalâc turcesc.

Prof. BACIU Liviu

Dezvoltarea istorică a României a făcut pentru multe secole din problema agrară și din lupta țăranimii una din coordonatele sale principale.

Feudalismul românesc este străbătut de o serie de mari mișcări de masă ale țăranilor, având ca puncte: răscoala de la Bobâlna din 1437, războiul țăranesc din 1514 condus de Gheorghe Doja și răscoala din 1784 în frunte cu Horea, Cloșca și Crișan.

Fiecare răscoală amintită reflectă anumite etape în evoluția evului mediu românesc.

Prin amploarea și intensitatea lor ele reprezintă și pe plan european fenomene relevante, situându-se la nivelul marilor mișcări țărești pe care le-a cunoscut Europa medievală. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, lupta țăranimii din România cunoaște o nouă și puternică activizare.

Răscoala din 1888, mișcările din anul 1894, amplele frământări din 1899 – 1900, agitațiile și revoltele din anul 1904 se întregesc și se amplifică cu uriașa izbucnire din anul 1907, care marchează momentul culminant al luptei de clasă la sate.

Răscoala din 1907, pune cu toată puterea în evidență importanța rolului țăranimii în istorie. Puține au fost evenimentele din istoria României care să fi concentrat interesul pentru dezvăluirea premiselor sale ca răscoala din 1907.

Enumerarea unor fenomene nu înseamnă o explicație cauzală deși, ele se află în raport direct cu caracteristicile sistemului social-economic agrar care au dus la răscoala din 1907. Pentru a da un răspuns cu privire la cauzele răscoalei este necesar un demers apt să dezvăluie funcționarea dar și contradicțiile existente în sistemul agrar românesc.

Nu întâmplător, Constantin Dobrogeanu – Gherea, reproșea lucrării lui Radu Rosetti „*Pentru ce s-au răsculat țărani*”, că autorul menționează diverse cauze însă nu definește structura de ansamblu care a generat ridicarea la luptă a țăranimii în 1907.

De aceea în lucrarea „*Neoiobăgia*”, Constantin Dobrogeanu-Gherea și-a propus să facă inteligibilă această structură în elementele sale componente și în

relațiile acestora cu întregul. El a propus o imagine proprie asupra vieții agrare românești căreia i-a dat și o denumire expresivă „*Neoioabăgia*”.

O imagine diferită de cea a lui Constantin Dobrogeanu-Gherea, propune Lucrețiu Pătrășcanu în „*Un veac de frământări sociale*”. Acesta leagă direct geneza răscoalelor țărănești de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea de procesul dezvoltării capitaliste din agricultură.

Raporturile agrare pe care le întâlnim la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea în România poartă încărcătura istorică a unor îndelungate secole ale feudalității românești.

Reforma agrară din 1864 înfăptuită prin acțiunea energică a domnitorului Alexandru Ioan Cuza și a sfetnicului său Mihail Kogălniceanu a marcat un punct de referință în prefacerea vechilor raporturi dintre țărani și proprietarii de moșii.

Ea a deschis calea dezvoltării capitaliste în agricultură deși nu a rupt radical rădăcinile trecutului feudal. O serie de elemente și-au păstrat forța și vitalitatea căutând să se adapteze noilor condiții. Sprijinul lor îl alcătuia marea proprietate moșierească.

La începutul secolului al XX-lea aproximativ 4.170 de proprietari de peste 100 de hectare dețineau aproape 4 milioane de hectare de teren cultivabil cu aproximativ 1 milion de hectare mai mult decât 920.000 de proprietari țărănești.

Aceasta îl făcea pe Radu Rosetti în lucrarea amintită „*Pentru ce s-au răsculat țărani*” să intituleze un capitol „*Latifundiile este dușmanul*”, pentru ca, Constantin Stere să denunțe într-un articol din „*Viața românească*”, numărul 5 din anul 1908, latifundiile arătând că: „*ele alcătuiesc o realitate ce lasă în urmă chiar Anglia și Irlanda - țări vestite prin latifundiile lor*”.

Marea proprietate era masată mai ales în zona de șes în câmpiile roditoare ale Dunării și Siretului unde existau întinse culturi cerealiere. Peste 60 % dinte pământurile proprietății funciare mai mari de 100 de hectare erau deținute de arendași. Media suprafețelor deținute de un mare arendaș era de 700 de hectare în afara altor suprafețe necultivabile. Marea proprietate moșierească era în strânsă legătură cu piața mondială de cereale. Exportul de grâu al României atingea 60 % din producție, iar porumbul care reprezenta alimentul de bază în nutriția țăranilor români peste 40 % din producție era exportat. Numai în anul 1906 cantitatea de cereale exportată a trecut de 3.100.000 tone.

Totodată acum, în condițiile crizei agrare mondiale care a însemnat o scădere a prețului la cereale de la 205 lei pe tonă la 163 lei pe tonă, fapt ce a dus la intensificarea exploatării țăranimii, moșierii și arendașii sporind neîncetat arenzile, lucru recunoscut în Parlamentul României de către șeful Partidului Liberal D. A. Sturdza. Sporirea acestora cât și a altor obligații față de stăpânii de moșii avea loc în condițiile unei scăzute productivități a muncii, ale menținerii aproape constante a producției agricole la hectar. „*Este un fapt de netăgăduit că în cei doi - trei ani din urmă s-au ridicat arenzile peste orice proporții*” afirma membrul marcant al Partidului Liberal Emil Costinescu. Ridicarea lor dar și modificarea învoielilor agricole peste orice măsură a dus la declanșarea răscoalei din 1907.

Prof. Adrian Iliuțeanu

Proiectul Mondial Eco-Școala la C.N. „Unirea”

Programul mondial Eco – Școala a continuat și în anul școlar 2012 – 2013. *Scopul unic* propus a fost acela de – conștientizare a elevilor asupra importanței protejării mediului înconjurător și pentru îndeplinirea lui a fost dezvoltată *tema – Viață sănătoasă*.

Primele activități s-au derulat încă din luna septembrie a anului 2012 când în data de 20, elevii clasei a XI D împreună cu prof. biologie Butoeru Anca și reprezentanții Agenției Metropolitane Brașov și Regiei pădurilor Kronstadt au realizat o ecologizare a rezervației Muntele Tâmpa. Acțiunea a fost însoțită de reprezentanți ai presei locale care au realizat un reportaj pe această temă și au prezentat interviuri cu elevii și profesorul coordonator. Luna septembrie s-a încheiat de asemenea cu o activitate deja consacrată în colegiul nostru și anume: Lets do it Romania, la care au participat colectivele de elevi din clasa a IX a B și a IX a D împreună cu profesorii diriginți și membrii în consiliul Eco – Școala – Mihai Doina și Horjea Claudiu.

Acțiunea de colectare selectivă a hârtiei din școală și din familie, colectarea pet-urilor și a dozelor de aluminiu s-a realizat constant pe parcursul acestui an sub îndrumarea profesorilor diriginți.

În 27 noiembrie, sub îndrumarea celor doi colegi din comitetul Eco – Școala prof. Roșca Claudia și prof. Manole Magdalena, elevii au realizat desene și pliante pe teme ecologice și a fost creată o expoziție cu acestea la centrul de documentare și informare al colegiului.

Luna ianuarie din anul 2013, marcată și de ziua colegiului nostru (24 ianuarie) a avut și o acțiune de lansare de baloane cu mesaje eco din curtea Colegiului în acea zi festivă.

Revista „Ecologistul”, realizată de cei mai mici membri ai proiectului Eco – Școala – elevii claselor a V a A și B, s-a lansat în luna februarie în sala festivă a Colegiului sub privirile părinților și reprezentanților comunității locale invitați la această activitate. Acțiunea s-a desfășurat sub îndrumarea prof. TIC - Homeghi Laura și prof. lb. română Neculaie Savin.

22 Martie – Ziua Mondială A Apei – a fost marcată la Colegiul Național „Unirea” Brașov de către elevi și profesori prin realizarea unei sesiuni de comunicări cu tema „Apa în artă, literatură și știință”.

Vizitarea Agenției pentru Protecția Mediului Brașov a fost realizată în săptămâna „*Să știi mai multe, să fii mai bun*” în data de 1 aprilie 2013 de către colectivul clasei a V a A și dir. Butoeru Anca cu prof. Roșca Claudia. Elevilor le-au fost prezentate laboratoarele agenției și tipurile de analize care se desfășoară aici, dar și filme despre zonele protejate din județul Brașov.

În luna mai a avut loc o sesiune de proiecte pe teme ecologice și o participare a elevilor noștri la concursurile revistei Terra Magazin. La această activitate și-au adus aportul profesorii îndrumători Axente Maria, Giurgiu Elisabeta și Butoeru Anca.

5 iunie – Ziua Mediului – a fost prezentată elevilor la orele de dirigenție din diferite clase și au fost realizate dezbateri cu această temă.

Tot în cadrul programului Eco-Școala elevii claselor a VI – a B și a IX a D au participat la proiectul realizat cu fonduri PHARE și în colaborare cu Consiliul Județean Brașov – **Cunoașterea și protejarea Muntelui Tâmpa – sit Natura 2000**. Elevii au primit pliante și o carte cu prezentarea rezervației și au asistat la lecții și prezentări Power Point despre această rezervație. Tot prin acest program în luna iunie a mai avut loc o acțiune de ecologizare a zonei și o prezentare despre importanța pădurii, susținută de către cei de la „autobuzul verde” chiar în cadrul acestui autobuz special amenajat pentru aceste prezentări.

Prof. Butoeru Anca

Uite Nu suntem decât ucenici care încercăm să repetăm după tine lecțiile iubirii

lui Badea Cârțan, ex tempore

În cadrul celei de a **V-a editii a parteneriatului scolar SUM (Șaguna-Unirea-Meșota)**, în anul școlar 2011-2012 elevii și profesorii brașoveni de la cele 3 colegii centenare brașovene alături de elevii și profesorii de la Școala Generală “Badea Cârțan” au marcat la Roma printr-o excursie tematica în perioada 16-23 aprilie 2012, **2765 de ani de la întemeierea Romei** și au încercat să refacă drumul lui Badea Cârțan în sens invers printr-o donație de carte românească pentru Academia Română din Roma, precum și pentru Episcopia Ortodoxă Română a Italiei, cu sediul la Roma, care are pe rol înființarea unei Bibliotecii Românești la Roma, care să poarte numele “**BADEA CÂRȚAN**”. Apoi pe 15 mai, la Cârțișoara laolaltă au marcat **ZIUA INTERNAȚIONALĂ A LATINITĂȚII**.

Nu CUNOAȘTEREA limpezește TAINA, ci aceasta din urmă limpezește cunoașterea!

Sfântul Ioan Gură de Aur mărturisea că Dumnezeu nu a îngăduit fiecăruia să aibă toate cunoștințele tocmai pentru a avea nevoie unul de altul și în felul acesta să ne iubim unul pe altul.

Există în viața fiecăruia dintre noi ÎNTĂLNIRI cu oameni și locuri minunate, există **drumuri** (călătorii) în care timpul devine mai imponderabil și are o altă curgere, mai inegală, mai greu de reperat. Este un altfel de timp, o evadare din ceea ce este contingent și constrângător și acest lucru provine din asimilarea drumului cu **sărbătoarea**, singura care reprezintă o ieșire autentică din timp, pregustare a zilei a opta.

Doar o TAINĂ poate explica ÎNTĂLNIREA noastră *ex tempore* cu spiritul latin prin intermediul spiritului lui Badea Cârțan. Nu ne

propunem să „ucidem” taina aceasta, nici să o limpezim, vrem doar să o trăim în tot inefabilul ei, cu toată ființa noastră.

Aveam nevoie de această întâlnire, dintre brașoveni și cârțișoreni, pentru a afla unii de la ceilalți lucruri până atunci neștiute, dar mai ales se impunea această întâlnire pentru a reitera lecția iubirii oferită de cel ce își dorea atât de mult să „dureze” o mare bibliotecă la *Cârțișoara* și să răspândească LUMINA cărții în satele ardelenești. Dacă visul său nu s-a împlinit *atunci, acolo*, poate se va împlini într-o altă formă, *acum, la Roma*. Printr-o altă inefabilă taină, prin purtarea de grijă a PS SILUAN, Episcopia Ortodoxă Română a Italiei are pe rol înființarea unei Bibliotecii Românești la Roma, care să îi poarte numele. Dorind să reevocăm momentele de bucurie pe care Badea Cârțan le avea când ducea pe „drumul cărții” în desaga sa cărți în Ardeal, noi, partenerii proiectului din acest an „Drumul cărții de la Brașov la Roma și marcarea a 2765 de ani de la Întemeierea Romei” am lăsat ca **dar de suflet** la Episcopie pentru biblioteca ce ne dorim cu ardoare să fie inaugurată cât mai repede, pământ din Cârțișoara, o icoană a Sfântului Andrei Șaguna, volume de carte românească, dar mai ales volumul omagial „Badea Cârțan SUM”, monografia „Cârțișoara” și un alt volum de suflet „Badea Cârțan – Exponent al educației populare”.

Am aflat apoi de la PS Episcop Siluan, că așa cum sunt ei, cârțișoreni, îmbrăcați în port popular sunt de fapt îmbrăcați în *haina botezului*, că portul popular este cartea noastră de vizită, și ni s-a întipărit adânc în memorie cuvintele Sale „*să nu ne cuconim*”.

Și cum o taină trebuie și mai mult adâncită pentru a ajunge să cunoaștem în mod revelat ceea ce ne este îngăduit să aflăm, *printr-o treimică taină*, pământ din Cârțișoara a ajuns din nou după mai bine de un secol la Roma: la Columna lui Traian, la Academia Română din Roma (în frumoasa curte interioară, lângă fântâna cu faun a sculptorului român Dimitrie Paciurea) și la sediul Episcopiei Ortodoxe Române din Roma.

Drumul de odinioară al lui Badea Cârțan la Roma s-a împletit și el tainic și inefabil *ex tempore* cu *drumul* nostru, al urmașilor săi (nici nu importă că suntem din Brașov sau din Cârțișoara Sibiului, căci la urma urmei în cazul său vorbim de urmași spirituali, de umili ucenici dornici să aprofundăm lecția istoriei, a evlaviei, a iubirii) și DRUMUL acesta pentru el, dar și pentru noi a fost echivalentul unei aventuri interioare ce s-a finalizat prin bucuria regăsirii propriei identități.

„*Se spune că strămoși/, cari au murit fără de vreme/ cu sânge tânăr încă-n vine,/ cu patimi mari în sânge,/ Cu soare viu în patimi,/ vin/, vin să-și trăiască mai departe-n noi vieța netrăită.*” (Lucian Blaga, Liniste)

Emoție mistică...Tăcerea este atitudinea proprie în fața unei astfel de stări.

Dar...

Acum când toate tac,
am înțeles și știu:
nu am venit să fac,
ci sunt chemat să fiu

Prof. Maria Cecilia Șoșu

Elevi și profesori brașoveni în fața Academiei Române din Roma-aprilie, 2012

OLIMPIADA – UN MODUS VIVENDI IUVENTUTIS

La început, efortul devine o descoperire strategică pentru cucerirea baricadelor ființei.

Sucesiunea etapelor Olimpiadei desțelenește energii, surprinse cu o forță activă de mișcarea asiduă a mâinii dinspre stânga spre dreapta. Ochii fixează neostoit cuvinte și stochează imagini: stânga-dreapta...

Competiția devine proteică. Pentru unii este un maraton, alții se înfășoară în firul Ariadnei, găsind în Olimpiadă un traiect, un modus vivendi iuventutis. Spiritul Olimpiadei este ceva sădit, împlântat de dascăli în cugetul participanților.

Poate oare un reprezentant al Ordinului Olimpicilor să uite tumultul, vibrația, vitalitatea, emoțiile de neofit?

Unii câștigă olimpiada *in facto*, alții cu ei înșiși, nimicind clișee prost trucate, dar toți se înobilează prin descinderi și escaladări în Arcadia.

Olimpiada Națională de Limbi Clasice s-a desfășurat în anul școlar 2011-2012 la Brașov, în perioada 5-7 aprilie 2012. Profesori și elevi iubitori ai umanoarelor și-au dat întâlnire **in Corona**, în frumosul oraș de la poalele Tâmpiei, la un adevărat banchet platonic, pe 5 aprilie, un banchet care parcă providențial s-a prelungit până pe 7 aprilie, în Sâmbăta Învierii lui Lazăr, parcă pentru a proba, dacă mai trebuia probat, că limbile clasice **semper reviviscunt**

(renasc mereu), ca pasărea Phoenix din propria cenușă, prin prin ei, clasiștii, iubitorii de Frumos și Bine, urmașii lui Atlas care poartă lumea pe umerii lor. Inspectoratul Școlar Județean Brașov și C.N. „UNIREA” au fost amfitrionii acestui banchet al celor care au ales terapia prin limbile clasice pentru a le fortifica mintea și a le-o deschide lumii.

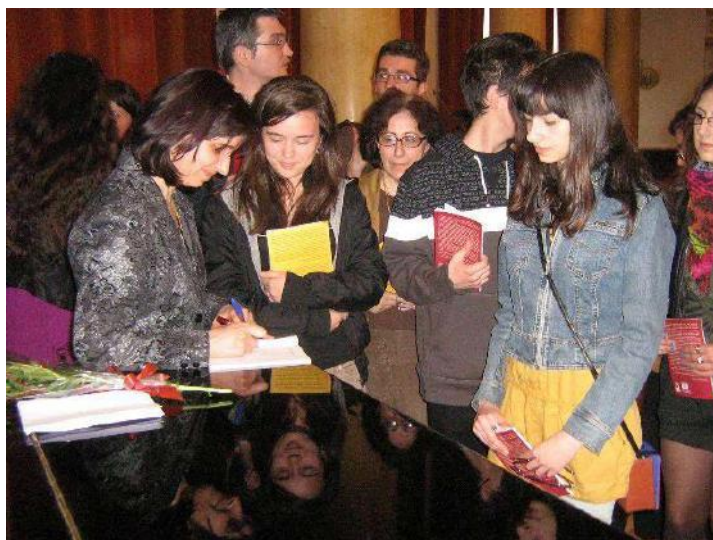
Clasiștii au dovedit că sunt capabili să dea carne, sânge, nervi unui lucru care este foarte descărnat pentru omul de cultură generală sau neinstruit, și anume **trecutului, limbii, istoriei, gândirii**.

Cu prilejul acestei întâlniri a fost lansat , pe 6 aprilie 2012, la Cercul Militar Brașov, volumul *Iubirea în literatura latină*, sub coordonarea profesoarelor de limbi clasice din Brașov: prof. Mirela Nazăru, prof. Maria Cristina Spănu, prof. Maria Cecilia Șoșu și a inspectorului de specialitate în cadrul ISJ Brașov, prof. dr. Mircea Moț.

Conf. univ. dr. Mina-Maria Rusu, coordonator proiect, observă cu acuitate că „*această carte despre iubirea latinilor s-a încăpățânat să demonstreze, absolut clasic, faptul că suntem oameni fiindcă, prin naștere, ne-a fost dat să (ne) iubim*”.

Cu prilejul acestui certamen (întreceri) s-a lansat și revista LITTERIS, Revista Olimpiadei Naționale de Limbi Clasice.

Prof. Maria Cecilia Șoșu

CÂRȚIȘOARA - 15 MAI 2012

15 MAI 2012 - ZIUA INTERNAȚIONALĂ A LATINITĂȚII MARCATĂ LA CÂRȚIȘOARA

Dacă anul trecut Ziua Internațională a Latinității s-a marcat la Brașov, la Centrul Cultural „Reduta”, printr-un program artistic al elevilor de la cele trei colegii centenare brașovene Șaguna_Unirea_Meșota și al elevilor de la Școala Generală „Badea Cârțan” din Cârțișoara, apoi prin lansarea volumului omagial al elevilor și profesorilor din cele 3 școli, la Libraria „Șt. O. Iosif”, anul acesta profesorii și elevii celor 3 instituții școlare brașovene au fost invitați de onoare la Cârțișoara pentru a marca alături de elevii și profesorii Școlii Generale „Badea Cârțan”, dar și alături de oficialitățile localității acest eveniment atât de important.

Cârțișoreni, mândri urmași ai lui Badea Cârțan, în biblioteca Academiei Române din Roma, 2011

Invitația a venit ca un gest firesc al celor care deja ne sunt PRIETENI și parteneri în atâtea proiecte ce vizează latinitatea neamului nostru. Și ce spațiu ne putea vorbi mai grăitor în acest sens de ideea de LATINITATE decât Cârțișoara, ***acest spațiu privilegiat*** care l-a zămislit pe cel care avea să devină prin ceea ce a făcut întreaga sa viață UN SIMBOL LATIN?

Întâmpinați cu pânie și sare de către elevii cârțișoreni îmbrăcați în costume românești tradiționale ne-am reamintit ce înseamnă ACASĂ, TRADIȚIE, SPIRITUALITATE AUTENTICĂ. Un loc este cu atât mai puternic cu cât reușește să strângă laolaltă, într-un duh, mai multe suflete. Vorbim de un autentic SPIRIT AL LOCULUI atunci.

Atunci, la Cârțișoara, cu mic cu mare la Căminul Cultural de acolo s-a strâns toată suflarea locului pentru a marca acest eveniment, dar mai ales pentru a ne reaminti de bucuria primei întâlniri cu acest spirit al locului, din 6 Noiembrie 2011, de Săptămâna Luminată a acestui an pe care am petrecut-o laolaltă la Roma, brașoveni și cârțișoreni (la Academia Română din Roma, la Columna lui Traian, La Episcopia Ortodoxa Română a Italiei), refăcând în sens invers drumul cărții lui Badea Cârțan de la Brașov la Roma.

Programul artistic prezentat de elevii Școlii Generale „Badea Cârțan” și de către elevii brașoveni, alocațiunea domnului primar DORIN MAGDA, intervențiile domnilor directori de la C.N. „Dr. Ioan Meșota” (OCTAVIAN POLEXA și OVIDIU TRIPȘA), cuvântarea doamnei prof. ADRIANA SĂDEAN, acordarea diplomelor de CETĂȚEAN DE ONOARE de către domnul primar Dorin Magda- sufletul acestui eveniment- doamnei prof. CECILIA ȘOȘU, coordonatoarea parteneriatului, precum și doamnelor și domnilor directori de la cele 3 colegii centenare brașovene (prof. OCTAVIAN POLEXA, prof. OVIDIU TRIPȘA, prof. MARIANA IONESCU, prof. CORNELIA STROE, prof. GABRIELA HURGHÎȘ și prof. MIHAELA CIOBANU) au făcut din această zi o adevărată sărbătoare, o zi care a consfățit pentru vecie o prietenie providețială și inefabilă între cârțișoreni și brașoveni. O zi în care am simțit permanent prezent spiritul lui Badea Cârțan și am trăit o frumoasă pagină de istorie **rediviva**.

Prof. Maria Cecilia Șoșu

PROIECT DE PARTENERIAT ȘCOLAR COLUMNA LUI TRAIAN - ARC PESTE 19 SECOLE

Motto:

”Călătorii la Roma se identifică aproape cu călătoria la *Columna Traiană*, care constituie un original, dar adevărat act de naștere al poporului român.”
(C. Daicoviciu, H. Daicoviciu)

Cea de a VI-a ediție a Parteneriatului Școlar SUM (Săguna Unirea Meșotă) a însemnat un nou Proiect de Parteneriat Școlar derulat de-a lungul anului școlar 2012-2013 prin care s-au marcat 1900 de ani de la inaugurarea Columnei lui Traian (12 mai 113 – 12 mai 2013).

Alături de cele trei colegii brașovene centenare (C.N. ”Andrei Șaguna, C.N. ”Unirea” și C.N. ”Dr. Ioan Meșota”), partenerii de proiect au fost Inspectoratul Școlar Județean Brașov, Consiliul Județean Brașov, Centrul de Creație și Producție ”Foton” din Brașov, Primăria Localității Cârțișoara (Sibiu), Școala Generală ”Badea Cârțan” din Cârțișoara, Protopopiatul Avrig, Academia Română din Roma, Episcopia Ortodoxă Română a Italiei și Centrul Cultural Italo - Român din Milano. Din calendarul activităților amintim doar câteva evenimente:

- **Masă rotundă ”Columna lui Traian”** (desfășurată cu prilejul Zilei Colegiului Național ”Unirea” – 24 ianuarie)
- **participarea la Concursul Internațional de Poezie ”Giovani e Poesia” de la Triuggio (Milano)** - au fost înscrise în concurs creații poetice dedicate Columnei lui Traian, traduse și în limba italiană, aparținând elevilor Teodora BARANGA- clasa a XII-a B (*Am în mine Dacia toată / In me vive tutta la Dacia*), Loredana CARP - clasa a XII-a C (*Peste timpuri / Attraverso i tempi*), Georgiana MIHALACHE – clasa a XII-a B (*Geme pământul, plânge poporul / Geme la terra, piange il popolo*), Carlotta BAIGUINI – clasa a X-a A (*Uitare / Oblio; Eroic / Eroicamente*), la secțiunea Școală-Proiect, în timp ce eleva Diana ȘTEFĂNESCU din clasa a X-a B a participat la secțiunea C a acestui concurs (*Elevi 13-17 ani*), cu poezia *Columna lui Traian - Testament viu / La Collona di Traiano - Testamento vivente*. La acest concurs internațional de poezie au participat 690 de autori din 30 de țări ale lumii, cu un total de 848 de creații poetice. Elevele Colegiului Național ”Unirea” au obținut **Premiul Special ”Scuola e Poesia”** la Secțiunea ”Școală -Proiect”, iar eleva Diana ȘTEFĂNESCU a obținut **Premiul IV con Menzione d’Onore** la secțiunea C a aceluiași concurs (elevi 13-17 ani). Poezia Dianei Ștefănescu

se regăsește publicată în *Antologia del Premio Internazionale – Centro GIOVANI E POESIA Triuggio – Ventiduesima Edizione*, antologie apărută la Editura Prometheus din Milano. De altfel toate aceste creații se regăsesc și în volumul **Columna lui Traian – Arc peste 19 secole**, apărut la Brașov, în aprilie 2013, la Editura Foton.

- **Excursie tematică la Roma în perioada 9- 16 mai 2013** - elevii Colegiului Național "Unirea" (Doroș Sabine, Enescu Maria Ștefania, Gârtofan Andrei, Teodorescu Răzvan, Pop Tudor, Popa Alexander), însoțiți de profesori ai colegiului (prof. director adjunct Mihaela Ciobanu, prof. Adrian Iliuțeanu, prof. Maria Cecilia Șoșu), dar și de profesori de la C.N. "Dr. Ioan Meșota" au trăit atunci, acolo, clipe cu preț de atomi de eternitate, emoții unice, au făcut recurs la istorie și *"s-au smuls din superficialitatea evenimentială actuală, reușind să se întoarcă la izvoare, la rădăcinile autentice, la lumea adevăratei statornicii cu iz de eternitate"*, după cum mărturiseste atât de frumos prof. Florin Ovidiu Tripșa, directorul adjunct al C.N. "Dr. Ioan Meșota", unul dintre cei doi coordonatori ai volumului mai sus amintit. Volumul a fost lansat mai întâi la Roma, pe 10 mai 2013, la Academia Română din Roma, unde elevii și profesorii brașoveni au avut șansa de a se întâlni și de a vorbi despre Columna lui Traian cu însuși prof. dr. Mihai BĂRBULESCU, directorul Academiei Române din Roma. În zilele petrecute la Roma am "îmbrățișat" Columna în varii momente ale zilelor, ne-am amintit cu emoție de Badea Cârțan, țărănul român ajuns la Roma *per pedes*, în urmă cu mai bine de un veac, animat de dorința " de a-și cunoaște mama Roma și pe tatăl Traian"; cu o emoție și mai adâncă ne-am reamintit apoi de gestul pe care îl făcusem în urmă cu doi ani, când marcam, tot la Roma, uniriști, șaguniști și meșotiști 100 de ani de la moartea lui Badea Cârțan, și anume acela de a presăra în jurul Columnei pământ din Cârțișoara sa natală, reiterând un gest pe care îl făcuse cu adâncă pioșenie cel pe care Ardealul, și nu numai, avea să îl cânte de atunci ca pe un simbol latin.

Pe 12 mai 2013, la Episcopia Ortodoxă Română, răspunzând invitației PS Episcop Siluan, am lansat volumul "Columna lui Traian – arc peste 19 secole" la sediul Episcopiei, într-un cadru de o mare solemnitate, alături de 3000 de români din parohiile ortodoxe române din Roma și din zona Lazio, însoțiți de 43 de preoți și 7 diaconi, prezenți acolo pentru a marca laolaltă "Paștele Mic", eveniment devenit deja tradiție la Sediul Episcopiei. Ne-au copleșit primirea pe care ne-au făcut-o cei prezenți la acest eveniment, harul PS Părinte Episcop Siluan și iscusința cu care își tâlmăcește credința. În preajma Sfinției Sale am simțit cât de binefăcător este spiritul de toleranță și de iubire necondiționată față de oameni și față de Dumnezeu și cât de necesară este înnoirea întru spirit a noastră, a celor prea lipiți de realitatea adeseori imundă.

Alături de P.S.Episcop Siluan – la sediul Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

La ROMA totul te copleșește și te cucerește. Cel ce ajunge să cunoască Roma trăiește bucuria conștientizării că, dincolo de timp, există lucruri etern vii. Dată fiind tema proiectului, am acordat firește întâietate Columnei și statuilor de daci, mai ales chipurilor scăldate de eternitate ale dacilor de pe Columnă și de pe Arcul lui Constantin, chipuri care scrutează zarea până dincolo de mări și țări, în Dacia lor, daci care nu au uitat munții din care au venit. Ne-am amintit acolo, în fața Columnei, de Octavian Paler, care, pelerin la Roma, observa cum ”În fiecare amurg, umbra lui Zamolxis trece peste Columnă ca o insomnie a istoriei.”

- **Participarea în perioada 1-3 iunie 2013 la Festivitatea de Premiere a Concursului Internațional de Poezie ”Giovani e Poesia” la Triuggio (Milano)** – alături de eleva Diana ȘTEFĂNESCU din clasa a X-a B, câștigătoarea Premiul IV con Menzione d’Onore. Festivitatea de premiere a avut loc în frumoasa Villa Canonica din Triuggio, în după amiaza zilei de 2 iunie 2013.
- **13 iunie 2013 - lansarea volumului ”Columna lui Traian- arc peste 19 secole”**, cu prilejul Zilei Eroilor, la Bibliotecă ”Șt. O. Iosif” din Brașov. Alături de elevi și profesori de la cele trei colegii partenere de proiect au participat la acest eveniment și elevi și profesori ai Școlii Generale ”Badea Cârțan” din Cârțișoara, însoțiți de Dorin MAGDA, primarul comunei.

Elevii cârțișoreni au emoționat publicul prin sceneta pe care au scris-o și au regizat-o ”Badea Cârțan”, eleva Diana Ștefănescu a recitat poezia care i-a adus și frumosul premiu de la Triuggio *Columna lui Traian - testament viu*, și, cum altfel se putea încheia un astfel de eveniment, care se afla în proximitatea zilei de 15 iunie, decât cu piesa *Eminescu* în interpretarea inegalabilă a lui Andrei COMAN, elev în clasa a XI-a B la C.N. ”Unirea” .

”Suntem în cuvânt și-n toate

Floare de latinitate

Sub un cer de stele sudice!

De avem sau nu dreptate,

De avem sau nu dreptate,

Eminescu să ne judece.” (Grigore Vieru)

Și conform dictonului latin *Par praemium labori* (Recompensă egală cu efortul) volumul ”Columna lui Traian – arc peste 19 secole” a obținut la Expoziția Națională ”Anelisse” – Concurs de reviste, publicații, materiale publicitare, Web-uri și bloguri școlare, Ediția a VI-a, din 29 august 2013, de a Iași **Premiul I**. Expoziția concurs a fost realizată de Asociația Cultural - Științifică ”Vasile Pogor” din Iași în parteneriat cu Facultatea de Arte Vizuale și Design de la Universitatea de Arte ”George Enescu ” din Iași.

Prof. Maria Cecilia Șoșu, inițiator și coordonator de proiect

Vizita la Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară “Horia Hulubei” (IFIN-HH)

În data de 3 aprilie 2013, în săptămâna dedicată activităților extrașcolare, elevii claselor profilului real al Colegiului Național „Unirea” Brașov au efectuat o vizită la Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei”, Măgurele.

După parcurgerea unui traseu aglomerat, strabătând Bucureștiul, am ajuns într-o comună, cu drumuri defundate și case dărăpănate. Văzând că ieșim din București și străbăteam un drum prin mijlocul câmpului elevii au devenit sceptici că am putea ajunge într-un loc atât de important pentru cercetare la nivel mondial...

După ce am coborât din autocar, pe o ploaie torențială, am fost preluați de un ghid care ne-a prelucrat normele de protecția muncii și ne-a făcut o scurtă prezentare a institutului. Deja lucrurile începeau să prindă consistență și să se creeze motivația. Am pătruns primul institut de cercetare științifică din România care avea să devină un brand, Platforma Măgurele.

Institutul a fost fondat în anul 1949 de către profesorul Horia Hulubei, sub numele de Institutul de Fizică al Academiei. În anul 1956 a devenit Institutul de Fizică Atomică, pe care îl regăsim astăzi sub numele de Institutul Național de Fizică și Inginerie Nucleară

“Horia Hulubei”, un institut care se impune acoperind aproape 10% din producția științifică națională. În spiritul tradiției inițiate de profesorul Hulubei, IFIN-HH desfășoară activități în domenii de cercetare fundamentală și aplicativă, precum fizica nucleară, astrofizica, fizica particulelor, fizica atomică, fizica vieții și a mediului, fizica teoretică, tehnici nucleare și sisteme avansate de comunicație. Beneficiind de un număr mare de instalații de interes național, cum sunt *Acceleratorul de particule Tandem Van de Graaff*, *Ciclotronul U120*, *Centrul de iradiere cu scopuri multiple*, *Stația de tratare deșeurilor radioactive*, IFIN-HH constituie o verigă importantă de cercetare din România.

Realizând cercetări avansate în fizica atomică și subatomică, IFIN-HH își asumă misiunea de a spori impactul pozitiv al domeniului nuclear asupra industriei, asupra economiei naționale, precum și asupra societății în general, prin intermediul unei oferte diversificate de servicii profesionale unice. Dând dovadă de o înaltă ținută profesională și producând performanță atât la nivel individual cât și colectiv, IFIN-HH reprezintă un institut în acord deplin cu cerințele politice, științifice și manageriale dominante din spațiul european.

În ultimii ani institutul a participat la peste 200 de proiecte naționale și 20 de proiecte internaționale dintre care cele mai importante sunt: ATLAS, ALICE, LHCb, DIRAC, FOPI, LCG, GASP, KASCADE, SPIRAL2, RODOS, EURONS, EURISOL.

Membru al **Joint Institute for Nuclear Research** (Rusia), **FAIR**

(Germania), **CERN** (Elveția), Institutul Național de Fizică și Inginerie Nucleară “Horia Hulubei” are colaborări cu 50 de universități din Europa, 11 din Canada și 3 din Asia.

Domeniile de cercetare ale IFIN-HH sunt:

Fizică teoretică: fizică nucleară, fizica particulelor elementare și teoria câmpurilor, fizica materiei condensate, fenomene neliniare, fizică matematică și fizică computațională;

Fizică nucleară: structură și mecanisme de reacție, materie hadronică, analiza fasciculelor de ioni, difracție cu neutroni, date nucleare și atomice, astrofizică nucleară, sisteme avansate de detecție;

Fizica particulelor: calorimetrie, simulări Monte Carlo, software dedicat, analiza datelor statistice, fenomenologie;

Fizica Vieții și a Mediului: radiobiologie în câmp scăzut de radiații, risc nuclear, migrare geofizică, controlul eroziunii solului, dozimetria și metrologia radiațiilor.

Fiecare domeniu de cercetare este dezvoltat în cadrul unui departament.

Departamentul de Fizică Teoretică realizează cercetări de fizică matematică legate de modelul standard al interacțiilor particulelor elementare, dinamica reacțiilor nucleare la energii joase, intermediare și relativiste (fuziune, multifragmentare nucleară, sinteza stelară, tranziția la plasma de cuarci și gluoni).

Activitatea științifică în Departamentul de Fizică Nucleară este preponderent experimentală, fiind orientată în domeniul cercetărilor fundamentale de fizică nucleară și atomică. Competență științifică și echipamentele performante de care dispune departamentul sunt fructificate într-o multitudine de studii de fizică nucleară, aplicații și cercetări multidisciplinare folosind pe fascicule accelerate obținute la acceleratorul electrostatic Tandem de 9 MV din cadrul Departamentului, precum și la cele mai importante facilități europene din domeniul fizicii nucleare.

Departamentul Particule Elementare și Tehnologii Informaționale abordează studii interdisciplinare ale problemelor fundamentale legate de cunoașterea structurii interne a materiei. Cercetări fundamentale în domeniul fizicii particulelor elementare care îmbină studii fenomenologice, tehnologii performante de detecție a particulelor și sisteme de calcul distribuit bazate pe tehnologia GRID. Pe baza acestei tehnologii s-a elaborat un model al procesului seismic în zona Vrancea.

Departamentul de Fizică Hadronică are o tradiție îndelungată în abordarea unor subiecte de mare interes din domeniul interacțiilor nucleare, al materiei hadronice, al structurii și dinamicii nucleare.

În Departamentul de Fizică Nucleară Aplicată funcționează două laboratoare cu competență recunoscută: încercări materiale prin tehnici nucleare și spectrometrie prin împrăștiere Rutherford. În cadrul Departamentului funcționează un accelerator de particule de tip Ciclotron, unic în România.

Departamentul Radioizotopi și Dozimetria Radiațiilor desfășoară

activități în domeniul dezvoltării de radiofarmaceutice de ultimă generație, destinate imagisticii, diagnosticului precoce sau radioterapiei țintite a cancerului și fabricație radiofarmaceutice cu administrare orală:

Institutul de fizică

Departamentul de Fizica Vieții și a Mediului este organizat pe o structură multidisciplinară în acord cu diversitatea de domenii abordată. Acest departament se ocupă cu: monitorizarea radioactivității mediului ambient în zona Măgurele, măsurători de radioactivitate în probe de mediu și alimentare, evaluarea dozelor individuale de expunere, evaluarea biocompatibilității materialelor și dispozitivelor medicale.

Departamentul de Management al Deșeurilor Radioactive asigură gestionarea la nivel național a deșeurilor radioactive instituționale provenite din aplicațiile tehnicilor și tehnologiilor nucleare în domenii ca învățământ, medicină, agricultură, industrie, în vederea asigurării securității radiologice a personalului operator, populației și mediului.

Această vizită a pus bazele unei colaborări, sperăm de durată, între IFIN-HH și Colegiul Național “Unirea” Brașov. Repezentanții institutului au promis ca ne vor face o vizită pentru a promova Facultatea de Fizică, pepiniera viitorilor cercetători. La rândul nostru, am promis că vom reveni, cu cei interesați, pentru a vizita și alte departamente.

La sfârșitul vizitei, cu multe informații acumulate, elevii au plecat impresionați și au marturisit că ceea ce au văzut a depășit așteptările lor. Au fost impresionați de echipamentele performante, de colectivul format din cercetători foarte tineri și entuziaști, de nivelul înalt al domeniilor de cercetare, chiar dacă pentru a ajunge la institut trebuie parcurs un drum anevoios...

Bibliografie: www.ifin.ro

Prof. Dana Buzulescu

Scad resursele naturale ale Pământului

„Toate elementele din natură sunt în strânsă interdependență. Prin urmare, trebuie să plătim pentru greșelile din trecut.“ — extras din revista *African Wildlife*.

UNII o numesc „amprentă ecologică“. Ea reprezintă cantitatea de resurse naturale exploatate raportată la capacitatea de regenerare a pământului. Potrivit Fondului Internațional pentru Protecția Mediului, începând cu anii '80, la nivel mondial, amprenta ecologică înregistrează un deficit. Dar amprenta ecologică nu este decât un exemplu care arată cât de chinută e planeta noastră.

Să ne gândim și la starea ecosistemelor. Termenul „ecosistem“ reprezintă componenta vie și componenta nevie dintr-un anumit cadru geografic, între care se statornicesc relații de interdependență. Starea generală a acestor ecosisteme — evidentă în numărul speciilor care populează pădurile, lacurile, râurile și oceanele — formează Indicatorul Planetei Vii, denumire dată de Fondul Internațional pentru Protecția Mediului. Între anii 1970–2000, acest indicator a scăzut cu 37%.

Există suficiente bogății naturale?

Dacă trăiești într-o țară occidentală, unde magazinele, deschise nonstop, sunt dolda de alimente, îți e greu să-ți imaginezi că bogățiile naturale ar putea scădea. În realitate, numai un mic procent din locuitorii pământului se bucură de o viață îmbelșugată. Majoritatea trăiesc de azi pe mâine. S-a estimat, de exemplu, că mai bine de două miliarde de oameni trebuie să se mulțumească cu trei dolari pe zi, iar unii chiar cu mai puțin. În plus, două miliarde de oameni nu beneficiază nici măcar de energie electrică.

Unii spun că practicile comerciale ale națiunilor bogate sunt vinovate de sărăcia țărilor în curs de dezvoltare. În cartea *Vital Signs 2003* se arată că „economia mondială se opune pe orice cale intereselor celor nevoiași“. Tot mai mulți oameni se zbat să obțină o parte din bogățiile naturii care se împușează și se scumpesc. Astfel, cei dezavantajați pe plan material nu-și pot permite să lupte nici măcar pentru partea care le revine de drept. Prin urmare, resursele naturale ajung în mâinile acelor care le pot cumpăra, adică a celor înstăriți.

Dispar pădurile

Se estimează că 80% din locuitorii Africii folosesc lemne de foc pentru gătit. În plus, „în Africa, se înregistrează cea mai mare rată a creșterii numărului de locuitori, [precum și] a creșterii populației urbane din lume“, precizează revista sud-africană *Getaway*. Ca urmare, zona din jurul unor orașe mari din Sahel, un vast teren semiarid, aflat la marginea sudică a Deșertului Sahara, a fost defrișată pe o rază de peste 100 km. Dar acești arbori nu au fost tăiați fără motiv. „Marea majoritate a africanilor distrug mediul doar pentru a supraviețui“,

afirmă profesorul doctor Samuel Nana-Sinkam.

Cu totul alta e situația în America de Sud. În Brazilia, de exemplu, în pădurea tropicală funcționează legal circa 7 600 de companii de exploatare forestiere. Multe dintre ele se află în proprietatea unor companii-conglomerat internaționale, bine finanțate. La o companie de exploatare forestieră un mahon valorează în jur de 25 de euro. Însă după ce trece pe la brokeri, comercianți și producători, și înainte de a ajunge în expozițiile de mobilă, aceeași bucată de lemn valorează peste 110 000 de euro. Nu e de mirare că mahonul a fost numit aurul verde!

Despre distrugerea pădurii tropicale din Brazilia s-au scris multe. Imaginile obținute cu ajutorul sateliților arată că între anii 1995 și 2000 s-au distrus anual peste 20 000 km² din pădurea braziliană. „De fapt, la fiecare opt secunde, dispare câte o bucată de pădure de mărimea unui teren de fotbal. E înfricoșător!”, se spune în revista braziliană *Veja*. Interesant este că numai Statele Unite importa în anul 2000 mai bine de 70% din mahonul provenit din Brazilia.

La fel stau lucrurile cu despăduririle și în alte țări. De pildă, în Mexic, în ultimii 50 de ani au dispărut jumătate din păduri și jungle. În Filipine, pierderile au fost și mai mari. Anual aici se pierd circa 100 000 ha de pădure. În 1999 s-a estimat că, dacă situația nu se schimbă, într-un deceniu urmau să se piardă aproape două treimi din pădurile țării.

Ca să ajungă la maturitate, un copac de esență tare are nevoie de circa 60–100 de ani. Dar ca să fie tăiat sunt necesare doar câteva minute! Ar trebui oare să ne surprindă că pădurile nu reușesc să se regenereze în ritmul în care sunt tăiate?

Pământul se duce

Dacă pe un teren nu mai e nici urmă de vegetație, stratul arid de la suprafața solului se usucă, este spulberat de vânt sau ros de apă. Acest fenomen este numit eroziune.

Eroziunea este un proces natural și nu cauzează probleme grave dacă nu este accelerată de om printr-un management defectuos al terenului. De pildă, în revista *China Today* se spune că furtunile de nisip, dar și alți factori, precum despăduririle și pășunatul excesiv, „au accelerat extinderea” zonelor deșertice. Vremea neobișnuit de uscată din ultimii ani a expus zonele vestice și nord-vestice ale Chinei la vânturile reci ale Siberiei, care au pustiit țara. Milioane de tone de nisip galben și de praf au fost dislocate, o parte din ele fiind duse până în îndepărtatele Coreea și Japonia. Circa 25% din teritoriul Chinei este acum deșert.

Distrugerea solului african are cauze similare. „*Prin defrișările în scopul cultivării de cereale, agricultorii au distrus stratul subțire de sol odată pentru totdeauna*”, se spune în revista *Africa Geographic*. Se pare că, dacă un teren este curățat de arbuști, în trei ani fertilitatea lui scade cu 50%. În revistă se adaugă: „*Milioane de hectare sunt deja neroditoare și, având în vedere că în unele zone tot mai multe terenuri rămân în paragină cu fiecare an ce trece, alte câteva milioane de hectare vor avea aceeași soartă*”.

Se spune că, din cauza eroziunii, Brazilia pierde anual 500 milioane de

tone de sol. Departamentul Mexican pentru Mediu și Resurse Naturale declară că 53% din suprafețele acoperite de arbuști, 72% din cele cu păduri și 59% din zonele de junglă sunt afectate de eroziune. Luând în calcul aceste date, un raport dat publicității de Programul pentru Dezvoltare al Organizației Națiunilor Unite afirmă: „*Se pare că eroziunea afectează două treimi din pământul arabil al lumii. Prin urmare, productivitatea solului scade rapid, în timp ce numărul celor care trebuie hrăniți continuă să crească*”.

Apa — gratuită și totuși de neprețuit

Omul poate trăi cam o lună fără hrană, dar fără apă nu rezistă mai mult de o săptămână. Așadar, specialiștii estimează că în anii ce vin scăderea rezervelor de apă potabilă va fi o sursă de tensiuni crescânde între oameni. Potrivit unui articol din revista *Time*, apărut în 2002, în lume există mai bine de un miliard de oameni care nu-și pot procura cu ușurință apă potabilă.

Motivul crizei de apă sunt variate. În Franța, poluarea îngrijorează tot mai mult. „*Râurile din Franța sunt foarte poluate*“, se spune în *Le Figaro*. Oamenii de știință pun problema pe seama scurgerilor reziduale de azotați, care provin mai cu seamă de la îngrășămintele chimice folosite în agricultură. „În 1999, râurile din Franța deversau în Atlantic 375 000 de tone de nitrați, o cantitate aproape de două ori mai mare decât în 1985“, se mai afirmă în ziar.

Nici Japonia nu se află într-o situație mai bună. Pentru a asigura în permanență hrana locuitorilor „și pentru a satisface necesitățile societății, agricultorii n-au de ales: trebuie să recurgă la îngrășămintele chimice și la pesticide“, declară Yutaka Une, directorul unei organizații nonprofit de protecție a agricultorilor. Această situație pe care ziarul *IHT Asahi Shimbun*, din Tokyo o califică drept „una dintre marile probleme ale Japoniei“ a dus la poluarea pânzei de apă freatică.

În Mexic, 35% din boli „sunt cauzate de factorii de mediu“, se precizează în ziarul *Reforma*. Mai mult, un studiu întreprins la cererea ministrului sănătății a dezvăluit că „un locuitor din patru nu are acces la canalizare; peste opt milioane de oameni își iau apa din fântâni, râuri, lacuri sau izvoare, iar peste un milion din autocisterne“. Nu e de mirare că în Mexic, 90% din cazurile de diaree sunt puse pe seama apei contaminate!

„*Plajele din Rio [de Janeiro] nu înseamnă doar soare fierbinte, nisip alb și mare albastră. Aici se înregistrează un nivel ridicat de bacterii coliforme și, uneori, se semnalează pete de petrol*“, precizează revista braziliană *Veja*. Lucrurile stau astfel deoarece peste 50% din apele uzate ale Braziliei ajung direct în râuri, în lacuri și în ocean, fără a fi tratate în prealabil. Rezultatul? Criză de apă potabilă. Râurile care curg în apropierea celui mai mare oraș brazilian, São Paulo, sunt atât de poluate, încât apa potabilă este adusă de la vreo 100 km depărtare.

În celălalt colț al pământului, în Australia, criza de apă a rezultat în urma unui proces numit salinizare. Zeci de ani proprietarii de pământuri au fost încurajați să defrișeze terenurile pentru a face loc culturilor agricole. Rămânând puțini arbori și arbuști care să absoarbă apa freatică, pânza freatică se ridică

și aduce cu ea mii de tone de sare subterană. „În prezent, salinitatea afectează circa 2,5 milioane de hectare [6,2 milioane de acri] de pământ“, declară Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation din Australia (CSIRO). „O bună parte din această suprafață reprezintă terenul cel mai fertil al Australiei.“

Unii cred că dacă legiuitorii australieni nu ar fi avut în vedere profitul în detrimentul bunăstării populației, nu s-ar mai fi ivit problema salinității. „Încă din 1917, autoritățile au fost informate că zonele unde se cultivă grâul vor fi cel mai grav afectate. Prin anii '20 s-au dat publicității detalii despre efectul pe care îl are tăierea pădurilor asupra salinității râurilor. Ridicarea nivelului pânzei freatice, consecință a defrișării, a fost observată de Ministerul Agriculturii în anii '30. În 1950, la cererea guvernului [australian], CSIRO a întreprins un studiu mai complex. . . . Cu toate acestea, autoritățile au ignorat avertismentele, acuzându-i pe oamenii de știință de prejudecăți“, afirmă Hugo Bekle de la Universitatea Edith Cowan din Perth (Australia).

Viața ne e amenințată

Fără îndoială, multe dintre acțiunile oamenilor au fost bine intenționate. Dar, după cum se întâmplă adesea, noi pur și simplu nu știm destule despre mediu ca să putem anticipa adevăratele consecințe ale acțiunilor noastre. Rezultatele au fost cumplite. „Am dereglat în asemenea măsură echilibrul vieții, încât acum punem în pericol pământul pe care stăm și, prin urmare, propria viață“, spune Tim Flannery, directorul Muzeului Sud-australian.

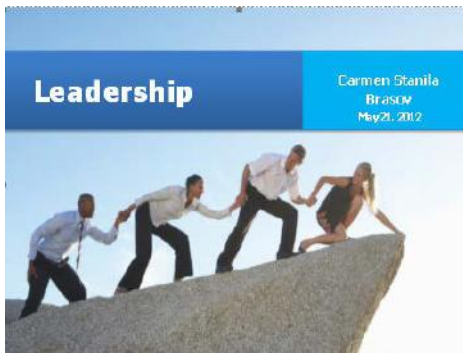
Există vreo soluție? Va învăța vreodată omenirea să trăiască în armonie cu mediul? Poate fi salvat Pământul?

Prof. Giurgiu Elisabeta

Activități în anul școlar 2011-2012, clasa a X-a B

1. Leadership prezentat de Carmen Stănilă, absolventă a C. N. Unirea promoția 1995, în prezent consultant Leadership internațional

2. Redactarea, editarea, ilustrarea și publicarea Nr. 2 al revistei în limba engleză 'Quicksilver' a catedrei de limbi germanice

3. **Excursie tematică "Clujul cultural și universitar"**, care a cuprins:

- vizionarea unui spectacol la "Teatrul Național Cluj"

- vizitarea sediului central al "U B B", avînd drept ghid pe Raluca

Moldovan, lector dr. la facultatea de 'Studii Europene', absolventă a C. N. Unirea, promoția 1998

Diriginte: prof. Magda Luca

În luna mai 2012, a apărut la LAP Lambert Academic Publishing GmbH & Co. KG Saarbrücken Germany ediția a III-a a cărții ”The Ordering of the Spontaneous Metaphysics of Time”.

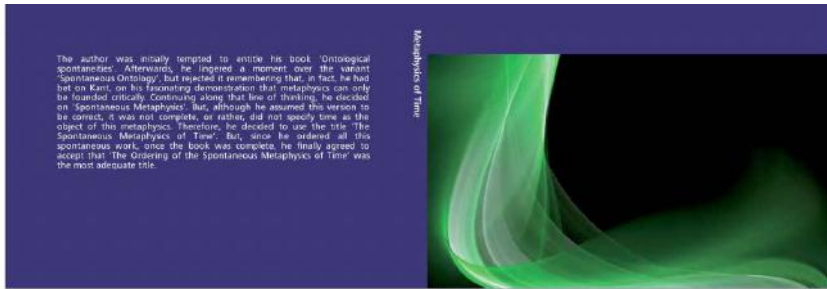

Ulterior apariției cărții, autorul, în continuarea preocupărilor legate de înțelegerea metafizică a fizicului cu referire la timp, a fost găsit de împăcarea între conceptul timpului continuu și cel al timpului discontinuu, care face obiectul unei noi cărți.

Vă oferim o sinteză a acestei sinteze prin împăcarea celor două concepte.

Bine că nu a durat mai mult și am înțeles că, de fapt (ceea ce era evident, cel puțin, încă de la Augustin, privind, e adevărat, doar timpul), spațiul și timpul sînt discontinuu-continue, adică au o continuitate conferită de continuitatea a ceea ce este discontinuu, atomii de spațiu și timp, fotonii ondulatorii, șamd.

Este surprinzător, sau nu?, că, dincolo de afirmarea discontinuității spațiului și timpului, la nivelul demonstrațiilor mele reiese clar dualitatea discontinuu-ucontinue.

The author was initially tempted to entitle his book 'Ontological Spontaneous Ontology'. Afterwards, he lingered a moment over the variant 'Spontaneous Ontology'. But, rejected it remembering that, in fact, he had bet on Kant, on his fascinating demonstration that metaphysics can only be founded critically. Continuing along that line of thinking, he decided on 'Spontaneous Metaphysics'. But, although he assumed this version to be correct, it was not complete, or rather, did not specify time as the object of the metaphysics. Therefore, he decided to use the title 'The Spontaneous Metaphysics of Time'. But, since he ordered all this spontaneous work, since the book was complete, he finally agreed to accept that 'The Ordering of the Spontaneous Metaphysics of Time' was the most adequate title.

Metaphysics of Time

Laurentiu Luca

The Ordering of the Spontaneous Metaphysics of Time

A Theory of the Universe

Laurentiu Luca

Laurentiu Luca, a Philosophy graduate, is a teacher of Philosophy. He has published 15 books: 'Unexpected Logical-Mathematical Applications in Philosophy, Science and Communication', 'Attempts at Spontaneous Metaphysics', 'From Man to Divinity, From Time to Eternity', and 3 novels: 'Traveling in POLITEIA', 'The Silence' and 'Simultaneous', etc.

978-3-659-12112-8

Laurentiu Luca

Premisele sînt:

- 1. Evenimentele fac ca timpul să fie.*
- 2. Intervalul minim în care se poate, conform scalei Planck, produce un eveniment este 10^{-43} sec., care este astfel atomul timpului discontinuu-continuu.*
- 3. trebuie să distingem între continua discontinuitate și discontinuitatea continuă.*

Orice eveniment cu durata de cel puțin 2×10^{-43} sec., care s-ar petrece într-o continuă discontinuitate, ar fi perceput ca discontinuu, ca fragmente, ca atomi de timp în succesiune, deși și acest aspect este discutabil de vreme ce, neexistînd simultaneitate, nu am avea corelativ cu ce stabili că ceea ce se petrece este o succesiune. Un asemenea eveniment ar presupune, de fapt, nu 2 ci 3 atomi de timp. Datorită continuei discontinuități, primul atom plin de timp, de 10^{-43} sec., plinătate conferită de eveniment, nu ar fi urmat de un al doilea atom plin ci de unul gol, care s-ar interpune ca necesar într-o continuă discontinuitate. Numai că, deși pare că avem un eveniment cu doi atomi plini de timp și unul gol, care, repet, s-ar interpune ca necesar într-o continuă discontinuitate, faptul nu este așa, deoarece am contrazice premisa 1, neputînd exista timp gol, neprodus de un eveniment.

Ca atare, evenimentul cu durata de 2×10^{-43} sec. se compune, continuu din discontinuu, din 2 atomi plini de timp a 10^{-43} sec. fiecare, care produc continuitatea deoarece sfîrșitul primului atom este simultan cu începutul celui de-al doilea.

Și așa pentru orice eveniment, indiferent de durata sa, prin urmare și pentru discontinuu continua ondulare dus-întors a universului.

Prof. Luca Laurențiu

Sfaturi utile ...

Despre tranziția elevilor de la ciclul primar la cel gimnazial

Sunteți profesor/ profesoară de matematică la gimnaziu. Cu ce achiziții considerați că este necesar să vină elevii din *învățământul* primar? *Întrebarea* pare retorică, dar...

La trecerea de la un ciclu școlar la altul apare o diferență semnificativă între țintele educaționale (adică: ce urmărim, ca educatori, să știe/ să poată face elevii noștri, atunci când finalizează un ciclu școlar) și așteptările ciclului următor (adică: ce ar dori cadrele didactice care predau mai departe să știe/ să poată face elevii lor, la intrarea în noul ciclu de școlaritate).

În particular, așteptările profesorului de matematică sunt, de regulă, altele decât țintele de formare ale învățătorului. În discuțiile pe această temă, mulți profesori de matematică afirma că ei pun accentul pe alte competențe ale elevilor lor de clasa a V-a, față de învățătorul de la care provin acești elevi. De exemplu, unii profesori spun că sunt interesați mai mult de modul de argumentare a rezolvării unei probleme, iar învățătorii par să pună mai mult accentul pe corectitudinea operațiilor aritmetice.

Curriculumul național pentru învățământul primar și gimnazial a fost conceput și dezvoltat într-un mod unitar, pornind de la profilul de formare al absolventului de învățământ obligatoriu.

Caracterul unitar al curriculumului de matematică se regăsește nu doar în structura similară a programelor școlare ci, mai ales, în păstrarea unor obiective-cadru asemănătoare pentru toate clasele din școala generală.

	Clasele I – a IV-a	Clasele a V-a – a VIII-a
Obiective – cadru	Cunoașterea și utilizarea conceptelor specifice matematicii.	Cunoașterea și înțelegerea conceptelor, a terminologie și a procedurilor specifice matematicii.
	Dezvoltarea capacităților de explorare/ investigare și rezolvare de probleme.	
	Formarea și dezvoltarea capacității de a comunica utilizând limbajul matematic.	Dezvoltarea capacității de a comunica utilizând limbajul matematic.
	Dezvoltarea interesului și a motivației pentru studiul și aplicarea matematicii în contexte variate.	

În ciuda caracterului unitar al curriculumului pentru clasele primare și pentru cele gimnaziale, rămân în continuare probleme referitoare la realizarea tranziției elevilor de la ciclul primar la cel gimnazial. Înstrăinarea și performanțele nesatisfăcătoare ale unora dintre elevii din ciclul gimnazial ar putea fi cauzate atât de tranziția în sine, cât și de aspecte ce țin de strategiile didactice folosite în anii de transfer.

Trecerea de la un stil de predare la altul, punerea accentului pe alte competențe decât cele dobândite anterior de elev, pot fi o cauză a eșecului școlar. Unii elevi acuză șocul trecerii de la ciclul primar la cel gimnazial, ceea ce poate cauza dificultăți în învățare. Un astfel de șoc se întâlnește și ulterior, la fiecare schimbare de ciclu școlar, inclusiv la trecerea de la liceu la facultate. În aceste cazuri însă, elevii sunt mai maturi și pot depăși de obicei, acest șoc, fără ajutorul altor persoane.

Cum putem facilita trecerea de la învățământul primar la gimnaziu? Cum putem armoniza țințele educaționale ale unui ciclu școlar, cu așteptările ciclului următor?

Un invatator la clasa a IV-a raspunde:

- spre sfârșitul anului școlar invita colegi-profesori de gimnaziu care vor prelua clasa a V-a la matematică să asiste la câteva ore predate de dumnealui, pentru a se familiariza cu nivelul clasei și cu stilul de lucru.

- Cere elevilor să întocmească portofolii care să ilustreze activitatea lor la orele de matematică.

- Predă aceste portofolii profesorului/ profesoarei care va prelua clasa, împreună cu scurte caracterizări ale elevilor.

Un profesor de matematica ce urmeaza sa predea elevilor de clasa a V-a are cateva raspunsuri:

- realizeaza planificarea calendaristică pentru clasa a V-a, doar după ce a consultat cu mare atenție programa școlară a clasei a IV-a.

- comparativ cu alte clase, aloca mai multe ore de recapitulare la începutul clasei a V-a. Este util să prevada în planificarea anuală un număr suficient de ore la dispoziția profesorului, deoarece un se cunoaște încă ritmul de învățare al elevilor.

- discutand cu elevii afla care au fost temele din clasa a IV-a pe care elevii le-au asimilat cu dificultate și reia aceste teme pe parcursul clasei a V-a.

Un manager (director/ directoare, șef(ă) de catedră) raspunde:

- organizeaza lecții deschise de matematică, susținute alternativ de învățători și de profesori. Faciliteaza discuțiile ulterioare desfășurării orelor, într-un climat activ-participativ.

- dacă este posibil, organizeaza noi lecții deschise, la scurt timp după desfășurarea discuțiilor, prin care colegii implicați pot compara opțiuni didactice diferite pentru o aceeași tematică.

Material - MEN

Un gând pentru Colegiul „Unirea”

Opțiunea pentru Colegiul (pe atunci Liceul) *Unirea*, justificată la început de interesul pentru profilul umanist (reprezentat acolo într-o manieră ofertantă) s-a dovedit mai târziu un semn de destin. Am studiat între 1996 și 2000 la clasa de Istorie - Științe Sociale a profesorului A. Iliuțeanu, perioadă în care am fost nu numai încurajată să îmi descopăr și dezvolt potențialul profesional (olimpiade școlare, concursuri etc.), ci mi-au și fost sprijinite, cu multă bunăvoință, toate inițiativele și încercările literare, a căror publicare am împărțășit-o cu aceiași profesori. De altfel nu e un clișeu că m-am simțit îndrumată: opțiunea finală pentru filologie o datorez în mare măsură profesoarei de limba română, doamna M. Duican, ale cărei sugestii bibliografice și profesionale mi-au fost ulterior de un real sprijin, amintindu-mi-le atunci când am ajuns să îi am pe unii dintre autorii acelor cărți profesori. De altfel, și opțiunea pentru Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca se datorează tot anilor petrecuți la Colegiul *Unirea*, având profesori formați în majoritatea lor în acel centru universitar: aceeași doamnă M. Duican, profesorul L. Luca, în mare măsură (inițierea în filosofie, datorată d-sale, fiindu-mi de asemenea utilă mai târziu, căci mi-a facilitat reușita la examene sau obținerea de burse), domnii profesori de istorie I. Halmaghi și A. Iliuțeanu, profesorii de limbi străine ș.a. Opțiunea profesională la care au contribuit a fost una fericită, pentru că lucrurile s-au legat într-o manieră firească, ceea ce am citit, scris și publicat ulterior venind să se așeze pe o bază constituită profesionist de aceștia. Imi amintesc așadar cu plăcere de acea perioadă și în special de lecturile – adevărate revelații culturale - din acei ani, de spațiul bibliotecii și de sprijinul cald primit acolo de fiecare dată. În ciuda ritmului alert al vieții cotidiene, al termenelor-limită și perioadei dificile prin care trecem cei mai mulți dintre noi în ultimii ani, revăd mereu cu plăcere oamenii și liceul (câteodată contemplat - oarecum cu surprindere față de trecerea timpului - din altă sală de curs, din clădirea alăturată a Universității). Și sunt convinsă, așa cum spuneam, că anii aceia petrecuți la Colegiul *Unirea* au fost, pentru viața profesională și personală, un semn de destin.

Andrada Fătu-Tutoveanu
Doctor în filologie, cercetător postdoctorand 2013

De ce “Unirea”?

Colegiul Național “Unirea” din Brașov, cunoscut și sub numele de *CNU* este unul dintre cele mai prestigioase licee din municipiul Brașov. Activitatea deosebită desfășurată în această școală a condus la schimbarea statutului său în acela de colegiu, în anul 2000. Proiectele europene, menite să faciliteze acceptarea absolvenților liceului în învățământul superior din străinătate și programele de cooperare națională și internațională au fost răsplătite cu primirea titlului de „Școală Europeană” în anul 2004, titlu reinnoit și în 2007.

Ani de-a randul elevii de la Unirea împreună cu profesorii, care ne îndrumă în tot ceea ce facem, și-au demonstrat creativitatea și experiența aducând colegiului un bun renume.

Mă aflu în acest liceu încă din calsa a V-a, iar anii ce au trecut, prea repede parcă, au constituit pentru mine o experiență nouă și inedită. Tot aici mi-am cunoscut și colegii, am legat prietenii și am petrecut împreună acești ani cu bucurii, cu emoții și cu părere de rău în clipa despărțirii.

În decursul acestor patru ani am avut ocazia de a cunoaște minunații profesori ai acestui colegiu. Datorită acestora am reușit să îndrăgesc școala, dar mai ales am ajuns să îndrăgesc limbile străine pe care mă ahez și în viitor.

Toate acestea m-au determinat să rămân în continuare la acest liceu.

Pot spune astfel : am venit, mi-a plăcut, am rămas.

Urian Alexandra – Clasa a IX-a A

De ce UNIREA?

Cu toții ne putem imagina cât de greu este să îți părăsești orașul natal, să lași totul în urmă pentru altul nou complet diferit. Am avut norocul să fiu eleva acestui liceu de mare prestigiu încă din clasa a VIII-a, când m-am mutat împreună cu familia mea din București în Brașov.

Nu știam foarte multe despre acest colegiu, asociindu-l mereu cu clădirea imensă și impunătoare de culoare galbenă, poziționată în centrul orasului.

În prima zi când am pătruns în interiorul acestuia, am realizat că nu este doar locul în care noi, elevii, ne desfășurăm activitățile zilnice, ci și locul de formare a noastră ca persoane. Aici suntem liberi să ne împărtășim propriile opinii, să fim respectați atâta timp cât și noi respectăm, și să învățăm cu ajutorul unor profesori de elită, care ne insuflă cu prilejul fiecărei lecții setea de cultură și de educație.

Atmosfera caldă cu care am fost primită m-a făcut să mă simt ca într-o familie. Fiecare zi era un prilej de bucurie. Am întâlnit persoane de la care am învățat multe, persoane demne de admirat și de urmat.

Când a sosit momentul să decidem liceul pe care îl vom urma, nici nu am mai stat pe gânduri: „Unirea” a fost prima mea opțiune, iar dacă aș mai putea alege încă o dată, aș face același lucru.

Acum, elevă în clasa a IX-a, sunt cuprinsă de nostalgia tuturor amintirilor frumoase pe care le-am petrecut aici, dar și de nerăbdarea de a descoperi multele taine ale acestui liceu de tradiție, care a dat generații de tineri foarte bine pregătiți, care au dovedit lumii ce înseamnă să-ți placă să fii cultivat.

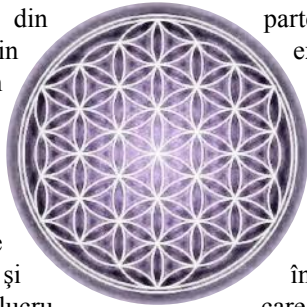
Sunt mândră că port la piept emblema „C.N. UNIREA” și, de fiecare dată când mă privesc cu aceasta în oglindă, un zâmbet îmi apare pe buze și în sinea mea îmi spun: „AM REUȘIT!”

Anonim

Acceptarea - o problemă generală a omului

Fie că este un eveniment mărunț cum ar fi un mic zgomot sau un animăluț venit la picioarele noastre, fie că devine mai „semnificativ”, ca o ceartă undeva în apropiere sau o dezbatere politică văzută la televizor și în sfârșit, fie că acel ceva capătă dimensiuni naționale și într-un anumit fel nu suntem de acord cu el, de ce ne este atât de greu să îl acceptăm? – Am pus această întrebare pentru ca voi înșivă, cititorii, să încercați să răspundeți în forul vostru launtric la ea.

Acceptarea este un principiu de bază, este ceea ce a predicat Iisus când a zis să întoarcem și celălalt obraz, iar viziunea egoistă asupra ei pe care o are majoritatea oamenilor cum că dacă acceptăm o înjurătură sau o amenințare din partea altcuiva sau orice altceva ce poate veni din exterior sau interior, noi ne micșorăm, devenim victime, iar agresorul preia toți laurii victoriei nu poate fi mai falsă. De ce? Pentru simplul fapt că reacționarea (deseori violentă) la acel lucru nu ne face pe noi decât un membru al conflictului și astfel preluăm toate atribuțiile acestuia (violență, furie, apoi ranchiună, angoasă și în sfârșit, tristețe). În momentul când acceptăm un lucru care pare negativ (doar pare, oricât de mare ar fi), acel lucru ne va evita, pare paradoxal, dar așa este. Noi vom privi detașați, de la distanță și acționăm, nu reacționăm (câteodată cea mai bună acțiune e tăcerea). Nu ne invadează nimeni, nu ne taie nimeni în bucăți și la fel, nimeni nu are dreptul să ne facă ceva la orice nivel, este doar o iluzie a minții noastre aceea că putem păți ceva, nimic și nimeni nu ne poate face nimic fără acordul nostru.

Haideți să conștientizăm acest aspect al vieții, haideți să fim mai buni, să fim noi înșine și astfel nu avem cum să nu fim buni, mai deschiși, mai aproape de Iisus Hristos și de ceilalți învățători spiritali și vom vedea că singurii care ni se opun vreodată suntem noi înșine! Pace tuturor.

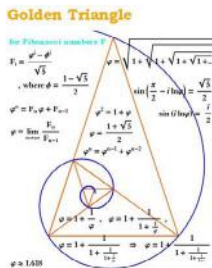
Mai sus am pus o poză cu floarea vieții și sămânța vieții (cercul din mijloc), simbol spiritual străvechi prezent în aproape toate culturile și la toate popoarele lumii (găsit și în România, sub formă de creștături în grinzi, în obiecte descoperite datând din vremea dacilor, etc.) și aici în dreapta o minunată mandală desenată de Jo Thomas Blaine. Ambele simboluri reprezintă armonia sufletească spre care toți ne vom îndrepta frunțile mai devreme sau mai târziu în lungul lanț al vieții pe pământ.

Iosifescu Remus, Clasa a XI-aD

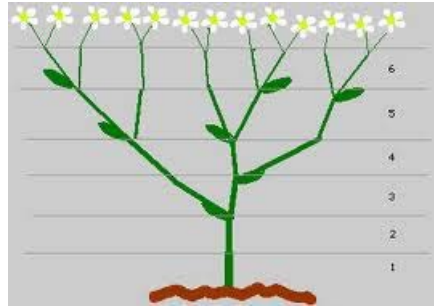
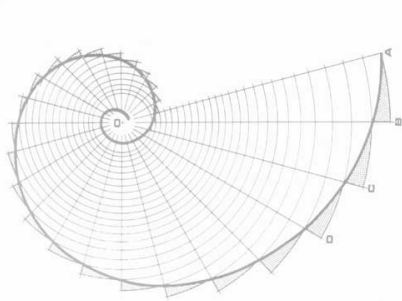
Numărul de aur Φ φ și spirala Fibonacci

Matematicianul italian *Leonardo Fibonacci* (c. 1170 - c. 1250), prin cartea sa, *Liber Abaci* a evidențiat în lumea europeană din Evul Mediu un număr și un șir cunoscut în lumea antică, dar uitat între timp: anume numărul de aur φ și șirul simplu de numere din care e obținut.

Observăm că dacă luăm un șir de numere începând cu 0 și 1 în care pentru a obține al treilea termen, le adunăm pe ultimele două ($0+1=1$; $1+1=2$; $1+2=3$; $2+3=5$; $3+5=8$; $5+8=13$; $8+13=21$; $13+21=34$, ș. a. m. d. $\Rightarrow 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89...$) și împărțim un număr la cel de dinaintea lui obținem numărul de aur φ adică $0.618033989...$ (cu cât alegem numere mai mari, cu atât φ va fi mai exact), număr reprezentând tiparul natural de creștere al oricărui sistem evolutiv (de la cele mai mici forme de viață până la sisteme solare și galaxii).

În natură, în arta antichității și a evului mediu (și chiar cea de azi), binecunoscut fiind lucrul că artiștii nu au încercat altceva decât să imite natura,

aceasta fiind perfectă, în matematică și diverse alte științe numărul de aur este găsit sub forma unei spirale perfecte (numită spirala lui Fibonacci), ori numărul petalelor diverselor plante se găsește în șir, ori diverse rapoarte iau valoarea acestui număr, etc. Am încercat aici să aduc câteva imagini cu astfel de reprezentări. Mai multe informații găsiți pe site-ul www.goldennumber.net sau căutând pe www.google.com. Eu am luat aceste informații din cartea lui *Remer Ra, Marile taine ale pământului românesc*, unde găsiți informații extraordinare despre multe lucruri referitoare la România, multe articole din carte găsindu-se și pe blogul autorului: remerra.blogspot.com.

Iosifescu Remus, Clasa a XII-aD

Foști elevi....

Traseu

Acum câteva zile, întâlnindu-l pe domnul profesor Iliuțeanu am fost rugat să scriu pentru Anuar. Aparent nici unul dintre colegii mei nu sunt disponibili, nu au cu ce se lăuda, sau nu doresc să se implice. Deci ... voi ocupa eu spațiul de emisie de data aceasta.

După cum spuneam, am avut în clasă doi colegi excepționali: George Solovăstru

(brănean, din familie de intelectuali – tatăl profesor de istorie, unchi preot, etc.) - care avea barbă încă din clasa a 8-a și pe care inițial toți îl crezusem repetent, dar care a demonstrat un caracter excepțional atât în liceu cât și după.

Celălalt coleg excepțional, este o colegă – Bianca Tărăță, o fată foarte ambițioasă și inteligentă. Amândoi au terminat dreptul, George împlinindu-și visul și devenind Judecător, iar Bianca avocat. Ceilalți colegi au urmat în mare parte tot dreptul, dar și sociologie, psihologie, litere, ASE. Eu am fost cel mai inconsecvent dintre toți, alegându-mi un profil pur real – Informatica.

Doream să devin bogat. M-am informat despre cel mai bogat om din lume – Bill Gates la acea oră, și am decis să devin informatician. Problema era, că în timpul liceului nu dădusem prea mare importanță materiilor reale. Deci, eram „tabula rasa” (sau „bătă” pe românește), tocmai la materiile la care urma să dau examen în facultate. Am început meditațiile, fără prea mare succes, întâi cu o cunoștiință de familie (că ne cunoșteam; eu nu făceam temele, nici nu învățam mare lucru, nu eram prea motivat), apoi cu un ilustru profesor de matematici (aici problema era, că nu se puneau fundamente, ci se învăța papagalicește rezolvarea exercițiilor – ori fără teorie, la orice variațiune, exercițiul nu mai putea fi rezolvat).

În final, am ajuns la un super profesor. Om autodidact, foarte sever, și cam ciudat. 6 zile pe săptămână eram câte 4 ore la meditații, apoi acasă rezolvam 80 de pagini – săptămânal – de exerciții la matematică. În 6 luni am reușit să urc de la 1,5 ,(cu 1 din oficiu!) la 7,5-8,5. Am testat la BAC dacă fac față.

Apoi în 2002 am dat examen la Universitatea „Transilvania” Brașov, Mate-Info Germană (aflasem că nu se face prea multă mate, se pune accentul pe informatică, și sunt anual 20 de burse de schimb cu Germania). Îmi imaginam pe atunci că voi întâlni super profi precum cel de la mate, și ei mă vor lumina. Însă, realitatea fu alta. Am dat de profesori mult mai slabi decât cei din liceu, și de

câteva excepții mult prea savante pentru nivelul nostru elementar de cunoștințe. Colegii de la liceul de informatică (și cei de la Meșotă, Șaguna) erau mult mai bine pregătiți pe filieră reală, mult mai uniți și mai serioși decât umaniștii (Honterus, Unirea etc.). Noroc cu profesorii, o parte vorbeau despre informatică fără să înțeleagă ce spun, ceilalți înțelegeau prea bine dar nu știau să comunice. Rezultat – confuzie, dezamăgire și, rezultate mediocre. Dar, în fiecare semestru veneau profesorii din Germania, cu care exista un parteneriat solid. Atunci am văzut ce înseamnă profesionalismul: să știi să răspunzi la orice ține de domeniul pe care-l profesezi (dacă nu pe loc, cel târziu în 24-48 de ore).

M-am informat despre ONG-urile Studențești din Brașov (ASCOR, BEST, AIESEC, CPNT, Floare de Colț) cu dorința de a mă implica în cât mai multe activități formative și de leadership. Din păcate, atunci, ca și acum, organizațiile de voluntariat din România sunt (cu mici excepții) slab organizate, pline de orgolii și mofturi, dar populate majoritar cu membri incompetenți și mediocri. Rolul principal este să se socializeze, distracție ieftină, și foarte rar, proiecte serioase – schimburi de experiență, workshopuri, etc.

În ultimul an de facultate, mi-am făcut curaj să merg cu bursă în Germania. Procesul de aplicare a fost confuz în România, iar nemții au fost uimitori: mi-au oferit un Buddy (persoana care să mă ia de la gară, să aibe grijă de mine la nevoie), acesta m-a așteptat la gară 4h cât întârzia Bus-ul meu, îmi luase cheia pentru cameră și m-a ajutat să mă acomodez. Plecasem din România doar cu haine și bagaj minim (80 kg!) După câteva drumuri în Germania am învățat că nu ai nevoie de bagaje, ci de un minim necesar. Peste tot în lume există haine, case, paturi, așternuturi, bucătării și toate cele necesare vieții. Nu e nevoie să cari după tine cratița mamei, patul pliabil și mai știu eu ce alte inutilități propuse de rude ca absolut necesare.

Unde înainte puteam da examenele la infinit (Restanțe=Re-uri, reRe-uri, rereRe-uri, etc. ...), în Germania lucrurile stăteau puțin altfel. Picai de 3 ori același examen, erai exmatriculat din universitate, și nu te mai puteai înscrie pe acel profil în toate landurile partenere cu landul din care picasei. Toate notele contau la angajare, toate proiectele erau reale și utile (nu doar de dragul de a te afla în treabă). Universitatea era deschisă non stop, iar pe bază de card RFID aveam access la laboratoare bine dotate (Linux, MAC)

Se luca pe proiecte în echipă, firmele ofereau burse pentru lucrări practice și teoretice, te puteai angaja foarte repede în universitate sau în afara ei, munca este apreciată. Costurile de viață erau comparabile cu cele din România: 150 euro cazarea pe lună (singur în cameră de cămin, mobilată, cu net, cu toate cheltuielile incluse – curent, gaz, apă), 100-150 euro pe lună mâncarea (la cantina universității meniul complet – felul 1, 2, și desert, în fiecare zi diferite, anunțate cu 1 săptămână în avans - costa 1,5 sau 2 euro în varianta de lux). Bursa de 350 euro era mai mult ca suficientă, iar jobul de Asistent pe lângă un profesor mai aducea 150 euro lunar pentru 1 ora pe zi de muncă (ora se plătește cu minim 6,5

euro – la McDonalds). Puteam liniștit să mă angajez și la un job part-time (4-6h pe zi), dar nu era nevoie, rămânând lunar minim 200 euro de buzunar.

ONG-urile Studențești din Germania, foarte active, luptau pentru drepturile membrilor lor: obținuseră un abonament pe 1 an pe transportul public (tren, autobuz clasa 2), pe o raza de 300 km, pentru suma simbolică de 120 euro/an (un bilet de tren pe aceeași distanță este minim 25 euro!). Universitatea sprijinea studenții oferind gratuit săli de studiu, și sedii pentru organizații (utilizabile la orice oră din zi / noapte). Am recuperat într-un an toți cei 4 ani de liceu și cei 3 ani de facultate irosiți din lipsa oportunităților. Am făcut Teatru, Retorica, Oratorie, Dezbateri, am Călătorit, am fost membru în AIESEC și MARKET-TEAM organizații de leadership și antreprenoriat și am învățat cât pentru 10 ani: eLearning, Blended Learning, Management, SAP, Inteligență Artificială, MicroRobotică, Soft Skills, eLaw, și multe altele care nici astăzi nu se regăsesc în curriculumul din România.

Am convins 12 profesori să vină și să predea în Brașov, materii pe care le consideram absolut necesare oricărui student la Informatică. Din păcate, interesele profesorilor români și dezinteresul studenților au făcut ca ușile deschise să se închidă treptat și ca lucrurile să se degradeze și mai mult. Au venit dotări, laboratoarele au primit uși securizate, au venit fonduri, dar oamenii, sunt aceiași, iar interesul individual primiează în fața comunității sau a meritului.

Tot în 2005 am fost 3 luni și în Polonia, cu un schimb Leonardo (studenți în ultimul an de facultate sau maxim 1 an după muncesc în EU timp de 3-12 luni pentru a face schimb de bune practici). Polonezii, un fel de nemți care se duceau la biserică și le plăcea vodca. Curați, bine organizați, făceau zeci de km de autostrăzi zilnic, terminaseră reabilitările termice (culori pastelate, bun gust, nicăieri nu am văzut blocuri tetrici sau alte improvizatii). Prețurile și salariile ca în România, standardele de viață ca în Germania.

Ultimii ani de facultate au fost cei mai rodnici, având infrastructura potrivită am putut să pun baze intelectuale solide pentru ce-mi propuneam în viitor. Vă recomand să fiți patrioți, dar inteligenți, emigrarea se va produce doar în cazul în care tinerii rămân acasă, se irosesc, apoi frustrați că nu pot reuși să se împlinească fug în Europa salvatoare, renegând tot ce ține de trecutul lor. O abordare mai bună este să-ți cunoști trecutul, valorile, capacitățile, competențele, abilitățile, resursele, posibilitățile și talentul, și în concordanță cu toate acestea să investești în cariera cea mai bună (nu pentru că zic părintii, că asta fac prietenii, e la modă, se câștigă bine, sau alte ineptii lipsite de justificare reală și testată personal).

Aflați ce puteți, ce doriți și mai ales ce vă place și vă face fericiți. Acestea sunt bazele unei vieți împlinite.

Striblea Sorin Silviu, fost elev unirst

Anii de liceu

Acum , după ce am plecat de pe băncile Colegiului Național “ Unirea ”, privesc cu drag în urmă, spre clipele frumoase petrecute alături de colegi, spre sfaturile înțelepte primite de la profesori și mulțumită cunoștințelor acumulate, încerc să pornesc, poate, cu pași puțin nesiguri spre maturitate , spre o nouă etapă esențială în formarea mea intelectuală și profesională.

Când am intrat în clasa a IX-a mi s-a spus că anii de liceu sunt cea mai frumoasă perioadă din adolescență. Însă, la fel ca toți oamenii care nu apreciază ceea ce au decât după ce au pierdut acel ceva, și eu înțeleg acum cât de frumoși au fost acești ani , cât de multe am învățat și cât de mult am crescut din punct de vedere spiritual .

În anii de liceu mi-am descoperit pasiunea pentru limba și civilizația franceză,am călătorit prin timp și am aflat trecutul omenirii prin intermediul istoriei, am citit cele mai frumoase și valoroase opere literare din literatura română, m-am jucat un pic cu cifrele încercând să rezolv calcule matematice, am făcut câteva reacții chimice, și am încercat să înțeleg filosofia kantiană.

Pasiunea mea pentru limba franceză a început odată cu liceul. Dăruința, bunătatea și priceperea cu care profesoarele mele de limba franceză, doamnele Mariana Vlad și Aurora Petrea, ne-au învățat, m-au determinat să citesc cărți în franceză și să învăț cu plăcere. Din dorința de a-mi testa cunoștințele acumulate, am participat la olimpiadă în fiecare an . În clasele a XI-a și a XII-a, întrucât am obținut premiul I la etapa județenă, am participat la etapa națională a olimpiadei. La aflarea veștii despre reușita mea am simțit bucurie, emoție și o mulțumire interioară. Săptămânile de pregătire pentru etapa națională mi se păreau prea scurte, mai ales pentru că îmi doream să învăț cât mai mult și să îmi corectez greșelile. Uneori văzând foile cu exerciții pline de cerneală roșie îmi era rușine de mine însămi și observam că deseori greșeam din neatenție la lucruri pe care le știam. Participarea la etapa națională nu a însemnat doar multe ore petrecute în tren, așteptare, dor de casă ci și o ocazie plăcută de a socializa, de a lega prietenii

cu alți olimpici, posibilitatea de a vizita alte orașe (în cazul meu Alba-Iulia și Timișoara). La finalul olimpiadei nu am câștigat doar o diplomă, am câștigat mai mult de atât, am câștigat amintiri plăcute, noi prieteni și sper că am reprezentat cu onoare Colegiul Național “Unirea”.

Mereu am fost o persoană ambițioasă, mereu mi-am dorit să fiu printre primii în tot ceea ce am făcut, iar eșecurile mi-au dat de înțeles că nu sunt suficient de bună, că trebuie să mă străduiesc mai mult . Totuși n-aș putea spune că am învățat doar pentru a ajunge șefă de promoție, am învățat în special pentru mine, pentru cultura mea generală și pentru viitorul meu , întrucât singurul lucru pe care nu ni-l poate lua nimeni este inteligența noastră. A fi șef de promoție nu este ceva foarte greu de realizat , oricare elev poate să facă acest lucru întrucât nu trebuie decât să învețe. Însă ceea ce este cu adevărat special în a fi șef de promoție este acel moment în care, la sfârșitul clasei aXII-a, trebuie să le adresezi colegilor câteva cuvinte despre tot ceea ce au însemnat anii de liceu. Pentru mine a fost o adevărată onoare să îmi reprezint colegii și dirigintele și, în numele lor, să predau cheia liceului urmașilor noștri, elevii din clasa a XI-a.

Închei prin a le mulțumi profesorilor pentru dăruința, răbdarea și priceperea cu care ne-au învățat, iar vouă, elevi uniriști, vă doresc să vă bucurați de frumoșii ani de liceu, dar să nu uitați deviza Colegiului Național “Unirea”, “**per aspera ad astra**”.

Lövenbergel Renata-Rebeka, filologie, bilingv franceză, promoția 2008-2012.

Collège National Unirea Braşov
Braşov « la capitale verte » du pays ?

Projet bilingue 2011-2012

Comme chaque année, il est une tradition à faire le projet bilingue à Collège National Unirea d'une classe onzième bilingue français. Cette année, la classe XIème C bilingue français a pris la tradition. Le projet bilingue de cette année s'appelle: Braşov « la capitale verte» du pays ?

À six octobre 2011, la classe XIème C et les professeurs responsables du projet, ont choisi le grand thème pour le projet. Tous ont décidé que Braşov « la capitale verte » du pays ? est la plus indiquée thème parce qu'il est un large thème et dans l'année 2010, la ville de Braşov a gagné le titre du capitale verte de la Roumanie.

Les professeurs responsables du projet de cette année ont été les suivantes :

- Aurora Petrea- Français
- Gabriela Croitoru- Français
- Mariana Vlad- Chef du projet
- Maria Axente- DNL- Géographie en français
- Ioan Halmaghi- histoire
- AncaButoieru- Science
- IulianaMăhuleţ- Documentaliste

Une semaine après, ont été choisis les thèmes pour chaque groupe. Les groupes et les thèmes ont été les suivantes :

Nr. Crt.	Thème du groupe	Rapporteur	Membres
1.	Les événements publics visant la préoccupation des habitants pour une vie saine	Petraru Andreea	Petraru Andreea – Les marchés de Braşov Banciu Paula – Les foires de Brasov Stoian Denisa – Les foires autour de la ville Vrabie Andreea – L'artisanat à Braşov – entre créativité et loisir

2.	La maison de l'avenir à Braşov	Huang Yu Ying	Huang Yu Ying – L'évolution des maisons PăilăValeriu – Les sources non conventionnelles d'énergie Grădinaru Lorena - La maison idéale BiroMihaela – L'intérêt des habitants pour la maison de l'avenir
3.	Protégeons notre ville-let's do it! (L'écologie)	Palcu Alexandru	PalcuAlexandru - Le recyclage Szasz Lorena – Les projets en déroulement PopaRoxana - Les projets réalisés Burduja Georgiana - L' education verte MartiuCristina - Le développement durable
4.	Les Aires protégées (La protection de la flore et de la faune)	Ghermănescu Larisa	Ghermănescu Larisa – La réserve de Zărneşti Agrigoroaiei Bianca - La montagne Tâmpa Simion Ana – La réserve naturelle de PiatraCraiului Nistor Beatrice- La réserve de bisons de VamaBuzăului Stan Alexandra – Le complexe piscicole de Dumbrăviţa
5.	L'urbanisme	Osztalos Diana	Osztalos Diana – Les quartiers résidentiels Barbu Iulia – La promotion de l'urbanisme de Braşov auprès du grand public VintilăAlina – Les stratégies économiques locales Teglas Amalia – Les ronds-points, entre l'utile et l'agréable

6.	La vocation touristique de la Ville de la Couronne	Comănescu Amalia	Comănescu Amalia - La vocation touristique de ses habitants Axinte Mădălina - Les parcs Dumitrică Roxana – La contribution de la faune locale Carp Loredana - Les sports Florea Andreea - Le développement du tourisme pendant les dernières années (ville industrielle vs. ville touristique)
----	--	------------------	--

Les élèves de la classe XIème C ont travaillé pendant neuf mois pour ce projet. Ils ont travaillé sérieusement, avec plaisir et patience pour réussir. Sans un peu de la patience nous ne pouvons réussir dans la vie !

Mercredi, le 23 mai 2012 ils ont la présentation du projet dans la salle festive du Collège National Unirea. Cette présentation est une formation pour le jour de vendredi, le 25 mai 2012 quand les élèves auraient l'épreuve anticipé du BAC francophone. Ils ont réussi de se mobiliser et d'être unis parce qu'ils veulent que tout se passe bien. La classe XIème C a eu aussi des invités spéciaux comme Madame la Directrice qui a venu avec son invité, un belge, les parents des élèves d'onzième C ont été aussi dans la salle festive comme invités des enfants et la classe Xème C qui l'année prochaine ferait le projet bilingue. Je crois que chaque personne qui était dans la salle aurait d'émotion. Oształoş Diana et Păilă Valeriu ont été les présentateurs.

Chaque groupe ont présenté leur travail et ont eu des produits finaux. Je dois préciser que la classe avait eu comme produit final un blog général, avec des choses en ce qui concerne la vie verte, la capitale verte mais les groupes avait eu aussi leur blog.

Le premier groupe **Protégeons notre ville-let's do it!(L'écologie)** avec le rapporteur du groupe Palcu Alexandru ont eu comme produits finaux le blog www.capitaleverte.blogspot.com, une vidéo avec le tri des déchets, des dépliants et une revue.

Le deuxième groupe **La vocation touristique de la ville de la Couronne** avec le rapporteur du groupe Comănescu Amalia, ont eu comme produits finaux le blog www.la-vocation-touristique.blogspot.com, un calendrier et une carte postale.

Le troisième groupe **Les événements publics visant la préoccupation des habitants pour une vie saine** avec le rapporteur du groupe Petraru Andreea ont

eu comme produits finaux le blog www.evenementspublics-viesaine.blogspot.com et une exposition des produits traditionnels, naturels faites écologiquement ou à la maison.

Le quatrième **groupe Les Aires- Protèges : La protection de la flore et de la faune** avec le rapporteur du groupe Ghermănescu Larisa ont eu comme produits finaux le blog www.lesairesprotegees.blogspot.com, une affiche, des dépliants, un vidéo et des T-shirts imprimés.

Le cinquième groupe **L'urbanisme** avec le rapporteur du groupe Osztalos Diana ont eu comme produits finaux le blog www.l-urbanisme.blogspot.com, une exposition photo et un calendrier.

Le sixième groupe **La maison de l'avenir** avec le rapporteur du groupe Huang Yu Ying ont eu comme produits finaux le blog www.maisondelavenirbrasov2011.blogspot.com, des dépliants, une affiche, un schéma 3D sur l'ordinateur et une vidéo avec un mélange des styles architecturaux. Autrement dit, chaque groupe a eu des produits finaux différents et intéressants.

La classe XIème C ont tiré la conclusion que la ville de Brasov a tous les qualités d'une capitale verte: l'espace verte, l'utilisation durable des terrains, la nature et la biodiversité, la qualité d'air, la pollution par le bruit, le management des déchets, la consommation d'eau, le traitement d'eau résiduelle et le management d'environnement. Maintenant les élèves d'onzième C promeuvent la vie saine, verte, sans soucis!

Nous espérons que les classes qui nous attrapent, elles seraient plus bonnes que nous. SUCCES !

Pour moi, ce projet a été non seulement une occasion pour apprendre de nouvelles choses en ce qui concerne le mot « vert » et l'attitude verte. Ce projet ne signifie pas seulement une bonne occasion d'explorer certains documents, mais aussi de rechercher et de nous renseigner sur un sujet intéressant auquel nous n'avons jamais pensé que nous pourrions travailler. Nous avons aussi appris à nous organiser mieux dans le sein de l'équipe pour travailler et interagir avec de nouvelles personnes. Avec ce projet, nous avons acquis beaucoup d'expérience et je pense que c'était juste le début.

Article écrit par Petraru Andreea-Mihaela